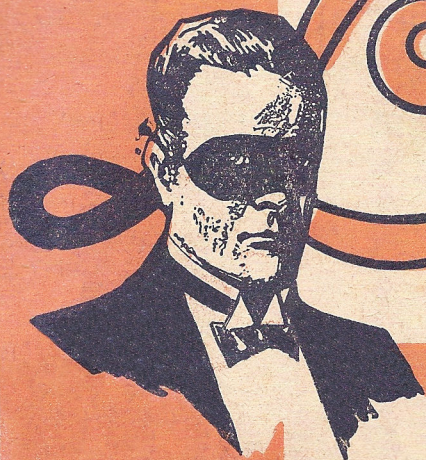

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

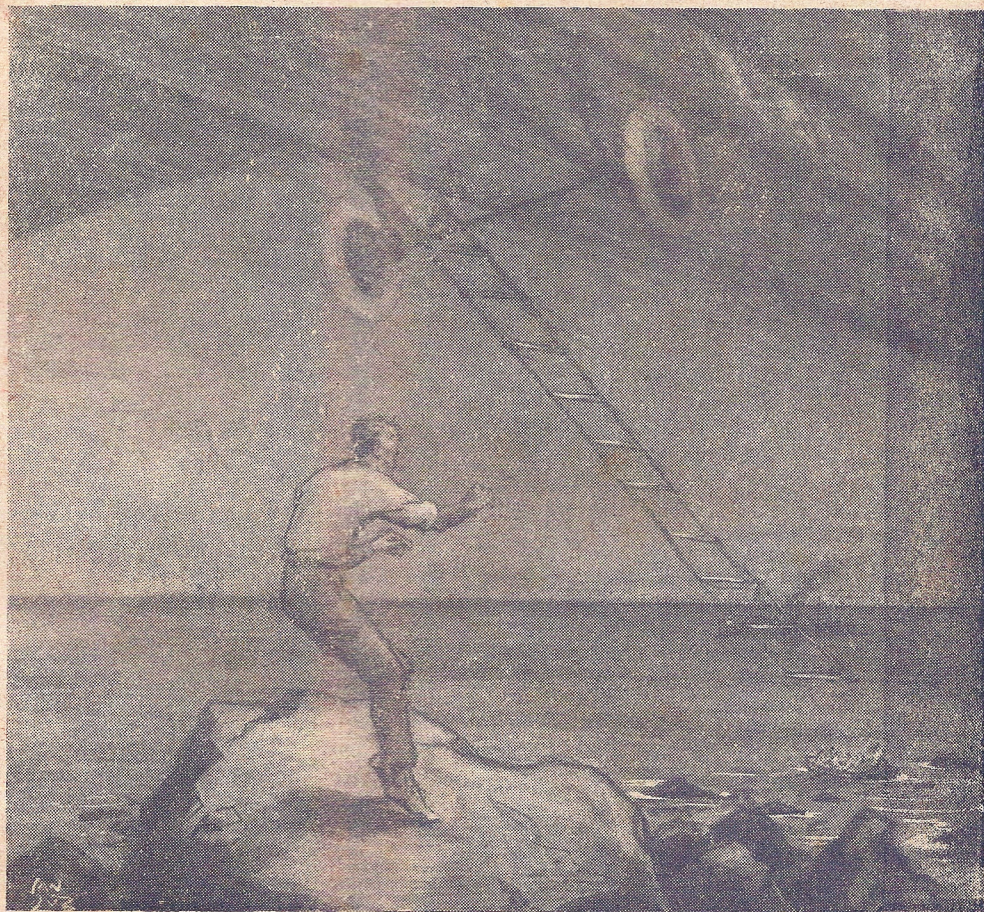

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE KOSTBARE KIST

Fr. 2.—

De sloep met achtervolgers was de baai al ingevaren....

No. 1300.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE KOSTBARE KIST

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN VALSTRIK.

Ongeveer vijftig zeemijlen ten oosten van de zuidelijke punt van Formosa, ligt in de Oost-Chineesche Zee, door de Chineezzen zelven Tung-Hai genoemd, een kleine eilandengroep, waarvan het noordelijkste, dat tevens het grootste is, Botel-Tobago heet. Het is schaarsch bevolkt, en het noordelijkste deel, dat tevens het onvruchtbaarste is, kent maar zeer weinige, onbeduidende dorpjes.

De visschers, die er het voornaamste bedrijf uitoefenen, en die ook een groot contingent leveren aan het legertje parelvisschers in die streken, bewonen voor de overgrootste meerderheid de zuidelijke helft van dit eiland.

Indien zij zich eens wat meer noordwaarts hadden begeven, op een gloeiend heeten dag in het begin des jaars, dan zouden zij getuige hebben kunnen zijn van een voor hen zeker heel ongewoon schouwspel, hetwelk die eenvoudige lieden misschien wel met groote vrees zou hebben vervuld.

Want op het vlakke strand, ongeveer een kilometer breed, en aan den voet van de kale, onvruchtbare rotsen, scheen een reusachtige vogel te rusten, de vlerken onbeweeglijk uitgespreid, die voor aan den kop een soort tastsprieten scheen te hebben, in plaats van een snavel!

En rondom dien vogel zouden zij dan ijverig

drie mannen zich hebben zien bewegen, die zij aanstonds als blanken hadden moeten herkennen, als Westerlingen, ondanks hun gebruiende huid, die slechts het gevolg was van een langdurig verblijf in de buitenlucht, onder de zengende zonnestralen!

Die drie mannen droegen allen een soort punt-hoeden van stroo, zooals ook de Chineesche koelies ze dragen, en verder hadden zij weinig meer aan dan een korte linnen broek van khaki, die tot boven de knieën reikte.

En nog gutste het zweet hen langs rug en borst, en zij schenen niet den tijd te willen of te kunnen afwachten, dat de zon wat lager zou zijn gedaald.

Het werk dat zij daar verrichtten op die eenzame plek moest dus wel zeer dringend zijn, dat zij het met zooveel haast, ondanks de vreeselijke hitte, tot een goed einde poogden te brengen.

Westerlingen, die wat meer van vliegmachines afwisten, zouden onmiddellijk gezien hebben, dat het drietal bezig was het landingsgestel van de vliegmachine te repareren, en zij zouden ook twee zware, met luchtbanden omgeven wielbanden hebben zien liggen onder een soort van afdakje van zeildoek om den rubber te beschutten tegen de stekende zon.

Die vliegmachine — die daar verongelukt

scheen — was de Duivel der Lucht, en de drie mannen waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson.

Een lange reeks van gevaarvolle avonturen had hen, dwars over Afrika, over het gevaarlijkste, woeligste deel van China en verder langs een grooten omweg daar heen gevoerd.

In het kort verhaald hadden de zaken zich aldus toegedragen.

Een paar maanden te voren was Raffles te Londen opgestegen, aan boord van de Duivel der Lucht en met het doel, Johannesburg te bezoeken, waar destijds een congres plaats vond van schatrijke diamantvorsten. Binnen weinige dagen had de bliksemsnelle machine hem op de plaats zijner bestemming gebracht en Raffles had, na heel wat bezwaren te hebben moeten overwinnen, zijn taak vervuld in Afrika, dat wil zeggen, dat na afloop daarvan de brandkasten der bewuste diamantvorsten groote leegten vertoonden.

Er volgde een reeks van jachtavonturen, ontmoetingen met woeste volksstammen, en, gevaarlijker nog, met de bandieten, die een diamantland als Afrika onvermijdelijk moet opleveren, en tenslotte was Raffles weder opgestegen, met den buit, en voornemens, dien te gaan voegen bij een zeer groot bedrag aan juweelen, gouden sieraden, gemunt geld, en andere kostbare zaken, die zich reeds bevonden in een veilige schuilplaats op een zeer klein, onbewoond rotseiland, deel uitmakend van de Ladonen-groep, in de Chineesche Zee gelegen.

Maar juist op het oogenblik dat de machine zich boven Chineesch grondgebied bevond, scheen het lot zich tegen de stoutmoedige mannen te keeren, en het begon met het verlies van een der wielen van het landingsgestel, zoodat zij genoodzaakt waren, om een vreeselijk ongeluk tijdens de landing te voorkomen, nog gedurende de vlucht ook het tweede wiel prijs te geven.

En de nu volgende daling bracht hen tot hun ongeluk temidden van een troep dweepzieke, vijandige Chineezzen, aan wier handen zij slechts op het uiterste oogenblik wisten te ontkomen.

Nog altijd zonder landingsgestel wisten zij een baai ten noorden van Goudeiland veilig te bereiken, maar ook nu dreigde alles verkeerd af te loopen, daar het bleek, dat dit kleine eiland tijdelijk in handen was van een troep Chineesche piraten, die achtervolgd werden door een Engelschen kruiser, en daar een toevlucht hadden gezocht, meenende dat zij nu veilig waren. Hierin bedrogen zij zich echter, tot groot geluk van de drie avonturiers, die in hunne

handen waren geraakt, want des nachts kwam de kruiser opdagen, zijn zoeklichten onthulden de plek waar de zeeschuimers zich ophielden, en een paar granaten, juist gericht, beslisten de zaak al heel gauw, ten gunste van de Engelschen.

Daar Raffles er echter volstrekt niet op gesteld was, kennis te maken met zijn redders, die wel eens al te veel belang zouden kunnen stellen in de vliegmachine, en in de reden van zijn komst op dat eiland, zoo steeg hij, gebruik makend van de algemeene verwarring onder de piraten, aanstonds weer op, en wist te ontkomen.

Wel te verstaan: nog altijd was de ongelukkige Duivel der Lucht zonder landingsgestel, dat danig geleden had door twee landingen en twee opstijgingen zonder wielen, en alleen maar met behulp van houten rollen.

En omdat het zaak was, allereerst dit gemis te verhelpen, zoo vloog Raffles zoo snel hij maar kon in noord-westelijke richting, bereikte Formosa, en liet de vliegmachine des nachts neerstrijken op het doodstille water van een kreek ten noorden van het zoeven genoemde eilandje Botel-Tobago. Terwijl hij en Henderson de wacht bleven houden, begaf Brand zich alleen zuidwaarts, en wist een der visschers over te halen, hem met zijn prauw over de landengte te zetten, en daar er geregelde stoomvaartverbindingen zijn met Formosa, die den dienst op Kanton onderhouden, zoo had hij slechts vier dagen noodig, om die laatste stad te bereiken, maar nogmaals twee, om in het bezit te komen van een stel wielen met luchtbanden, geschikt om er de vliegmachine van te voorzien.

Hij bleef dus te zamen tien dagen weg, en het was met een verlicht hart, dat Raffles en Henderson, die zich den tijd hadden moeten korten met jagen, visschen en zwemmen, den jongeman eindelijk zagen terugkeeren met de kostbare wielen.

En nu begon het moeilijke werk aanstonds. Stalen buizen waren er voldoende aan boord, evenals een kleine veldsmidse, en voor drie zulke technisch wel onderrichte mannen beteekende het al heel weinig, de gebroken of gebogen buizen van het landingsgestel door nieuwe te vervangen, zoodat zij weer een onwrikbaar geheel vormden en de assen zoodanig af te slijpen, dat de wielen van een vrachtauto, die Brand gekocht had, er op pasten.

Dit alles had drie dagen geduurd, want het was een tijdroovend werk, en nu was het de derde dag, en bijna was hun taak gereed.

En toen de wielen nu waren aangebracht, en

de moeren vast aangedraaid, toen slaakte Brand een zucht van verlichting, stak zijn pijp op, wischte zich het zweet van het voorhoofd en zeide:

— Mij dunkt dat wij dit mooi hebben gedaan, Edward — maar de waarheid gebiedt mij, te zeggen, dat wij dit werk ook wel in Engeland hadden kunnen verrichten!

— Het werk hadden wij daarginds zeker even goed, zoo niet beter kunnen doen, Brand — maar niet ongezien, zooals hier! antwoordde Raffles met een glimlach. Ongemerkt in Engeland ergens neer te dalen is al even onmogelijk als ongemerkt een helderverlichte schouwburgzaal binnen te treden. Allerlei vragen zouden ons gesteld zijn, waarop wij bezwaarlijk hadden kunnen antwoorden.

Daarenboven hadden wij dan weder moeten terugkeeren, want je zult wel inzien, dat ik niet zal rusten, alvorens ik mij zekerheid heb verschafft aangaande den toestand van mijn schatkamer! Niemand kan zeggen wat er geschied is, nadat wij verplicht waren, hals over kop te vertrekken! De Engelsche mariniers kunnen bijvoorbeeld een grondig onderzoek hebben ingesteld op het eiland, om te zien of de Chineesche piraten er niets hadden verborgen, en al acht ik het zeer onwaarschijnlijk, dat zij iets van mijn goud en juweelen ontdekt hebben — het toeval kan hun toch de behulpzame hand hebben geboden!

— Gelukkig is de arbeid nu bijna voltooid, Edward! En daar ben ik blij om, want de hitte is hier nu en dan onuitstaanbaar! Wanneer vertrekken wij?

— Nog dezen middag, Brand, dadelijk nadat wij zullen hebben geluncht!

— Een wel wat wijsdche benaming voor een onbeduidende zaak! zeide Brand meesmuilend. Onze maaltijden worden zeer schraal, Edward, en het wordt hoog tijd, dat wij weer eens een malsch kippetje, of een sappige biefstuk op onze tafel krijgen! Ook een goed glas wijn of een stevige kroes goed Engelsch bier zou mij welkom zijn!

— Nog eenige dagen geduld, Brand, en je zult zoowel het een als het ander hebben! zeide Raffles glimlachend, niet wetend, op dat oogenblik, dat de arme Brand zijn geduld nog zeer lang zou moeten beteugelen.

Henderson was intusschen blijven doorwerken, nu en dan ophoudend om het zweet van zijn gelaat te vegen, en een half uur later was alles gereed, en kon de machine zonder meer opstijgen. De gascylinders waren nog voldoende gevuld voor een tocht van verscheidene dagen,

als het moest een week, wanneer men de snelheid een weinig beperkte, en het vliegtuig had verder niets geleden.

En nadat alles voor het vertrek in gereedheid was gebracht, namen de drie mannen een uur welverdiende rust in de schaduw van de rots, en nuttigden vervolgens den inderdaad zeer schralen maaltijd, die slechts bestond uit droge scheepsbeschuit, een paar bananen, een en ander besproeid met een slok frisch water, want thee, koffie en rum waren sedert lang opgebruikt, en Raffles had geen gelegenheid gehad den voorraad aan te vullen.

Na dit maal namen zij nog eenige uren rust, en omstreeks half drie in den middag begon de schroef van de Duivel der Lucht weder te draaien, en de mechanische vogel verhief zich trots in de lucht. En alles bleek weder even uitstekend te werken als het altijd gedaan had, voor dat noodlottig ongeluk boven het onherbergzame, Chineesche gebied.

Binnen weinige uren was de afstand afgelegd, die Goudeiland scheidde van Botel-Tobago.

Van de Chineesche zeeschuurers geen spoor meer, evenmin als van den Engelschen kruiser. De zee was geheel verlaten, en Raffles behoefde nu niet meer op het water neer te strijken, maar hij koos rustig een gedeelte uit van het prachtige, vlakke strand aan de zuidkust van zijn rotseiland, en de Duivel der Lucht streek neer, zooals een arend neerstrijkt op zijn nest. De wielen bleken uitstekend te voldoen.

De rem werkte, trok een voren in het harde zand, en binnen een afstand van veertig meter kwam de vliegmaschine tot stilstand. En dit geschiedde op nauwelijks tweehonderd passen afstand van wat zelfs nu nog te herkennen was als het kamp der piraten, waar zij zoo juist bijtijds — voor Raffles en de zijnen wel te verstaan — door de kanonnen van den Engelschen kruiser verrast waren.

En nauwelijks waren zij uitgestegen, en hadden zich de beenen wat uitgerekt, of Raffles sprak:

— Wij zullen aanstonds een onderzoek gaan instellen, vrienden! Henderson, blijf bij de machine, kijk haar nog eens na, en houdt een oogje in het zeil, want men kan toch nooit weten. Zoodra wij gezien hebben, Brand, dat alles in de bergplaats in orde is, zullen wij ons ontdoen van de vracht juweelen en goud, die wij thans nog aan boord hebben, en ze voegen bij onzen schat. En dan zal ik je je zin geven, Brand, en keeren wij aanstonds terug naar Londen!

Raffles en Brand voorzagen zich alleen van

hun revolver, daar zij hier niet de minste gevaren te duchten hadden, en wilde dieren op het kleine rotseiland in het geheel niet voorkwamen, en begaven zich op weg.

Spoedig raakte Brand wat achter, door een heel natuurlijke oorzaak, want hij was in zijn hart een groot liefhebber van de natuurkunde, en zijn scherp oog had, hier en daar tusschen de rotsblokken, een bloempje ontdekt, dat hij op deze breedte nog maar hoogst zelden had aangetroffen, van een hemelsblauwe kleur, en dat onmiddellijk zijn aandacht gevangen hield. Voor verdwalen behoefde hij niet te vreezen, want hij kende den weg even goed als Raffles zelf, en bovendien zorgde hij wel, hem niet geheel en al uit het oog te verliezen.

Raffles liep intusschen vrij snel verder, want hij was nieuwsgierig naar den staat van zijn schatkamer. Nu en dan zag hij de zee, dan was zij weer voor hem verborgen door de lage rotsen, die zich aan zijn rechterhand verhieven.

Hij kon nog omstreeks honderd passen verwijderd zijn van de plek waar zijn schat begraven lag, toen zijn aandacht plotseling werd getrokken door het geluid, hetwelk wordt te weeggebracht door een rollenden steen, die van een steile helling glijdt.

Nu was Raffles niet alleen een uiterst voorzichtig man, maar hij had te lang gereisd, in allerlei verlaten streken, om niet te weten, dat een steen op een onbewoond eiland, waar de grootste dieren nog niet eens zoo groot zijn als een muis, niet uit zichzelf aan het rollen wordt gebracht, en zeker niet als het bladstil is.

En toen hij nu eens rondkeek, in de richting vanwaar hij het geluid had gehoord, ontwaarde hij iets, dat zijn argwaan in nog heel wat sterker mate deed toenemen. Hij zag namelijk de zon fonkelen in wat niets meer of minder was dan een slecht verborgen geweerloop, die een decimeter ongeveer uitstak boven een rotskam, geen twintig passen van hem verwijderd.

Raffles stond stil, en bracht zijn hand naar zijn revolver.

Het gebaar moest gezien zijn, want bijna op hetzelfde oogenblik stormden er een twaalfstal met geweren en hartsvangers bewapende zeesoldaten op hem toe, niet alleen vóór hem, maar ook opzijde, hun wapens tot schieten gereed, en hij zag onmiddellijk in, dat iedere poging tot verzet een onmiddellijk einde kon beteekenen.

Dit werd meenens, dat zag hij wel in!

En daarom verhief hij zijn stem zoo luid hij kon, liet eerst den bekenden waarschuwingskreet hooren, en riep toen, zoodat het weerschalde tusschen de rotsen:

— Charles, berg je lijf! Ik ben gesnapt!

De gedaante van Brand was al zichtbaar, aan het begin van een soort van nauwe kloof, waar Raffles in de val was geloopen, en hij maakte zich gereed om het bevel te weerstreven, en naar zijn revolver te grijpen, toen Raffles nog luider het bevel herhaalde, en er aan toevoegde:

— Ik beveel je om je in veiligheid te brengen, Charles! Redt ons toestel!

En ditmaal gehoorzaamde Brand, stak zijn revolver weer op en maakte rechtsomkeert, wel begrijpend dat hij Raffles onmogelijk van dienst kon zijn door het te willen opnemen tegen twaalf welbewapende, en waarschijnlijk goed schietende zeesoldaten!

Eén hunner had trouwens zijn geweer reeds geschouderd, en wilde den vluchteling een kogel achterna zenden, die misschien ook wel doel zou hebben getroffen, als Raffles den man niet bliksemsnel „gehaakt” had, zooals men dat op het voetbalveld wel eens ziet doen.

De soldaat struikelde, het schot ging af, maar de kogel verloor zich nutteloos in de ruimte en vloekend moest de man het aanzien, dat de vluchteling achter een rots verdween.

Maar er klonk een kort bevel, en zes mannen scheidden zich van de anderen af, en begonnen den vluchtenden man te achtervolgen.

Omringd door de zes anderen, die de bajonet op het geweer hadden geplaatst, volgde Raffles hen glimlachend met zijn blikken.

Hij wist wel, dat geen hunner hard genoeg liep, om het tegen den athleet Brand te kunnen opnemen.

Maar zijn gelaat werd strak en bleek, toen hij bemerkte dat twee hunner de kloof verlieten, en tegen een rots opklauterden, natuurlijk met het doel, een ruimer uitzicht te hebben. Nu waren zij boven, en een hunner knielde neer, bracht zijn geweer aan den schouder en vuurde.

Een oogenblik voelde Raffles zijn hart stilstaan, want hij hield van Brand, ondanks zijn schijnbare koelheid, maar aan een gebaar van ongeduld van den schutter bemerkte hij tot zijn groote vreugde, dat het schot had gefaald.

Toen de ander zijn geweer schouderde, hoorde Raffles juist in de verte het welbekende geluid van de luchtschroef, die in beweging komt.

Hij lachte de soldaten een voor een vriendelijk toe, en zeide opgewekt:

— Het spijt mij, jongens, maar jullie zullen het met mij voor lief moeten nemen, vrees ik!

Raffles had nog niet uitgesproken, of er kraakten wel vier, vijf schoten, die zeker allen op de vliegmaschine werden gericht, maar het

volgende oogenblik streek de Duivel der Lucht reeds met het donderend geweld van haar schroef en in een ongehoorde snelheid boven de hoofden der soldaten, die niet eens den tijd

hadden hunne geweren goed te richten op dat snel voorbij schietende doel.

Een paar seconden later was de Duivel der Lucht buiten het bereik der geweerkogels.

HOOFDSTUK II.

AAN BOORD VAN DE „BELLEROPHON”.

Niemand van de soldaten had nog een woord gesproken, maar wel was er veel tusschen de tanden gevloekt, want het was duidelijk, dat zij een opdracht hadden gekregen, zich van de drie mannen en van de vliegmaschine meester te maken. En dat zou ook zeker wel geschied zijn, zonder dien verraderlijken steen en het zonnevonkje in den geweerloop!

Nu keerden de anderen schoorvoetend terug, en het bleek Raffles dat zij werden aangevoerd door een piepjong luitenantje, baardeloos en nauwelijks den kinderschoenen ontwassen.

Het was een klein, uiterst keurig gekleed jongmensch, dat dadelijk met opgestreken kuif op Raffles toekwam, en hem toebeet:

— Wie ben jij, en wat kwam je hier zoeken?

De wenkbrauwen van Raffles gingen zeer ver de hoogte in, toen hij het luitenantje van het hoofd tot de voeten mat, en op ijskouden toon zeide:

— Pardon, maar ik kan mij niet herinneren, het voorrecht te hebben gehad, aan u te worden voorgesteld, luitenant! En zelfs dan zou ik u waarschijnlijk geen verlof hebben gegeven, mij te tutoyeeren!

Het kleine luitenantje werd vuurrood en stotterde driftig:

— Ik zou maar niet al te veel noten op mijn zang hebben, mijnheer! Wij weten wie gij zijt!

— Dat klinkt al beter! zeide Raffles goedkeurend. Maar als dat zoo is, waarom vraagt gij dan naar den bekenden weg?

De luitenant scheen over een goed antwoord na te denken, maar toen hij er niet spoedig genoeg een vond, beval hij barsch, zijn sabel trekkend:

— Weg met dien man! Houdt hem goed in het oog en pas op dat hij niet ontsnapt!

Het twaalfstal zeesoldaten had Raffles nu omringd, die natuurlijk aanstonds van zijn revolver, zijn eenig wapen, was beroofd, en die wel zoo verstandig was, zich te schikken in het onvermijdelijke.

Vijf minuten later kwam de kleine troep op een plek, ongeveer vijftig passen van het strand, en nu begreep Raffles in een oogwenk, wat hem dit koopje bezorgd had — dien onverwachten overval van de Engelsche zeesoldaten.

Van de rots, waar binnen hij zijn schatten had bewaard, was een zeer groot gedeelte afgeslagen, als door een reuzenvuist. En Raffles, die niet voor niets den grooten oorlog had medebeleefd, herkende hier onmiddellijk de uitwerking van een zware granaat. Het ontploffende projectiel had als het ware den deksel van zijn schatkamer opgelicht, de holte daarbinnen was aan den dag gekomen, en bij het onderzoek van het eiland, dat volgde op de beschieting, hadden de Engelschen natuurlijk den schat ontdekt. De Chineesche zeeschuimers hadden, even natuurlijk, niet gezwegen, al was het maar uit wraakzucht, en van hun ontmoeting met de drie geheimzinnige Engelschen verhaald, zoowel als van de wonderbaarlijkste vliegmaschine.

Nu was dit vliegtuig maar heel zelden gezien, maar bijna iedere Engelschman kende zijn bestaan, en de kapitein van den kruiser, die zeker niet tot de domsten behoorde, had weten te combineeren, en heel sluw een landingstroep weten te verbergen, oordeelende, dat de eigenaar van den schat toch zeker wel spoedig zou terugkeeren om te zien hoe het daar mee stond.

Maar waar was hij dan zelf, en waar was zijn schip?

Ook dit zou Raffles spoedig genoeg ontdekken.

Toen hij voorbij de plek liep, waar eertijds zijn buit naar het scheen zoo veilig verborgen was, merkte de luitenant, die hem goed in het oog had gehouden, schamper op:

— Dat gezicht zal u zeker wel leed doen?

— Welk gezicht, als ik vragen mag, luitenant? vroeg Raffles onnoozel. Gij bedoelt toch niet dat van uw twaalf matrozen of van uzelf?

— U weet drommels goed wat ik bedoel, mijnheer! barstte het luitenantje woedend uit, ik

geloof dat wij een uitstekende vangst hebben gedaan! Vergis ik mij, of heeft soms de Londensche politie een losprijs van tweeduizend pond op uw hoofd gesteld?

— O ja, dat moet stellig een vergissing zijn! antwoordde Raffles lachend. Zooveel ben ik werkelijk niet waard!

— Geloofst gij? Vertel mij eens, waarom hebt gij dan aan uw vriend gezegd, dat hij moest vluchten?

— Wei, om hem zulk een onaangename bejegening te besparen, als mijzelf is wedervaren! antwoordde Raffles koeltjes.

Hobson — zoo was de naam van den luitenant — keek zijn gevangene eens van terzijde aan, maar hij zeide niets meer, totdat het groepje langs een afhellend pad de kust bereikt had — en daar zag Raffles, uitstekend verborgen onder een sterk overhangende rots, een groote stoombarkas liggen, en het werd hem nu duidelijk, waarom hij die niet had kunnen opmerken, toen hij het eiland met zijn vliegmaschine naderde.

Met behulp van kleine ladingen dynamiet had men de holte zelfs wat grooter gemaakt, zoodat de stoombarkas er gemakkelijk een schuilplaats kon vinden.

Met de inscheping werd niet getalmd, en het volgende oogenblik bevond Raffles zich als gevangene aan boord van de barkas, de touwen werden dadelijk losgeworpen, en het vaartuig koos zee.

Het was een hardlopende boot, en Raffles zag nu in dat de kruiser zich ergens anders bevond, waarschijnlijk in de buurt van een ander eiland van de groep, en denklijk even goed verborgen als deze stoombarkas het was geweest.

De tocht over de kalme zee duurde ruim een uur, en toen werd een eiland bereikt, vele malen grooter dan Goudeiland, en de stoombarkas voer een kreek binnen, die wel wat weg had van een Noorsche fjord, al waren de afmetingen dan ook veel kleiner.

De plantengroei was hier welig, en de overhangende rotsen waren op vele plaatsen begroeid met palmen, apenbroodboomen, tamarindeboomen en andere gewassen der tropen.

En het was aan den voet van een geweligen overhangenden berg, met een waren luifel van groen, dat de kruiser verborgen lag, en zelfs al had Raffles deze route gekozen, hetgeen hij niet gedaan had, dan zou hij zeker dat grijsgeschilderde schip niet zoo gemakkelijk hebben ontdekt, onder het dak van weelderig groen, en geheel aan het einde van die schemerachtige baai.

Hij kon nu ook den naam op de voorplecht lezen.

„Bellerophon“ heette de kruiser! Raffles kende dat schip. Het was een vaartuig van 10.000 ton ongeveer, bewapend met acht zware stukken van 15 c.M., twee torpedolanceerbuisen, en twintig snelvuurkanonnen van klein kaliber. Hij wist zelfs den naam van den bevelvoerder, kapitein Blissham.

De stoombarkas had reeds vaart geminderd, ter vermindering van de ondiepten, daar het laag water was, en gaf een paar stooten met de stoomfluit.

Daar op den kruiser werd aanstonds een groote levendigheid merkbaar. De landingsboom werd uitgedraaid, en de touwladder werd ontrolld, aan het einde daarvan, en zoo behendig manoeuvreerde de stuurman op de stoombarkas, dat het kleine vaartuig juist onder den ladder kwam, en als katten klommen eerst eenige matrozen naar boven, tot op den landingsboom, die van boven afgeplat was, met een soort van zeer smal gangpad, maar dat toch niet goed bruikbaar was voor aan duizeligheid lijdende menschen, al kon men zich dan ook vasthouden aan een soort van leuning van staaldraad. Nu moest Raffles volgen, en hij deed dit ook gewillig, wel wetende, dat iedere poging tot ontvluchting op dit oogenblik tot mislukking gedoemd was.

Hij had juist het einde van den landingsboom bereikt, toen zijn oor getroffen werd door een soort van ratelend geluid, hoog in de lucht.

Hij keek omhoog en glimlachte. Op een hoogte van meer dan drieduizend meter, slechts zichtbaar als een klein, in de zon zwak glanzend puntje, schoot de Duivel der Lucht voorbij! Zijn beide trouwe metgezellen hadden dus de stoombarkas kunnen volgen, en zij moesten nu ook de plek ontdekt hebben, waar de kruiser voor anker lag. En Raffles wist dat van dit oogenblik af dat schip zich niet meer zou kunnen bewegen, of zij daar in de lucht zouden het zien. Slechts één ding boezemde hem groote ongerustheid in — en dat was, dat de kruiser hier nog langer dan een week zou blijven liggen, want dan zouden de cilindrs met samengeperst gas van de Duivel der Lucht geheel en al zijn uitgeput.

Maar het volgende oogenblik reeds konden de Jantjes aan boord van den Engelschen oorlogsbodem de lenigheid bewonderen van den gevangene, wie hij dan ook zijn mocht, toen hij, als liep hij over den beganen grond, over het zeer smalle loopvlak van den laadboom balanceerde, waarbij hij zich ternauwernood vasthield aan de wankle leuning van staaldraad.

Het was duidelijk dat men hem aan boord reeds half en half verwachtte, want aan den anderen kant van den laadboom stond reeds een kleine afdeeling, onder bevel van een eersten luitenant ter zee, die tamelijk spottend keek, en een kort bevel gaf, waarop Raffles aanstonds werd omringd door wel dertig mariniers, hetgeen hem de ironische opmerking ontlokte:

— Een Indisch vorst zou met niet meer pracht en omhaal kunnen worden ontvangen! Mag ik weten, luitenant, waaraan ik die overgrootte belangstelling eigenlijk te danken heb?

— Zoudt gij dat werkelijk niet weten, mijnheer.... John Raffles? vroeg de luitenant, terwijl hij hem scherp opnam. Want die zijt gij immers?

— Laten wij het daar voorloopig bij houden, als u dat genoeg kan doen! antwoordde Raffles op zijn vriendelijksten toon. Ik hecht niet zoo bijzonder aan een naam. A propos, zijt gij voornemens, om mij hier lang vast te houden? De zaak is, dat ik geheel andere plannen heb.

— Zeer jammer, maar dan zult gij die plannen moeten wijzigen, mijnheer! antwoordde luitenant Davidson, op denzelfden spottenden toon. Blij, dat je terug bent, Hobson!

Hij richtte deze woorden tot den tweeden luitenant, die buitengewoon trotsch scheen te zijn op zijn verrichtingen, en drukte hem tegelijkertijd de hand.

Hobson keek echter een weinig bedrukt, en zei, met een boozen blik op Raffles:

— Ik heb niet half kunnen doen wat ik mij had voorgenomen, Davidson! Ik had hen natuurlijk alle drie willen grijpen, en ook de machine. Maar helaas, een ezel bracht een zwaren steen aan het rollen en dat waarschuwde dezen man!

— Wie was het? vroeg Davidson vol belangstelling.

— Ik zelf! antwoordde Hobson kortaf. En ik zal het mijzelf nooit vergeven, want het maakte zijn argwaan gaande, hij kon zijn kameraad waarschuwen, en die kreeg toen de gelegenheid om te vluchten met zijn vliegmaschine! Ik ben woedend op mijzelf — en ik weet niet hoe ik mij tegenover den baas moet verontschuldigen! Daar komt hij juist aan!

Inderdaad kwam kapitein Blissham reeds over het blinkend wit geschuurde dek aanloopen, met stevige passen, de handen op den rug, en zijn rood, verbrand gezicht, met de breede kaken en de lichtgrijze oogen in een ernstige plooi.

Hij werd op den voet gevolgd door twee officieren van zijn staf, een zeer lange, broodmagere, en, alsof het er om gedaan was, een

kort, heel dik mannetje, dat bijna uit zijn witte uniform barstte.

De kring opende zich, de kapitein trad er binnen, liep regelrecht op Raffles toe, en riep hem op barschen toon toe:

— Welzoo, ben jij het heerschap, dat ons zoo lang hier heeft opgehouden, in een moordend klimaat, en veel langer dan ik voornemens was?

— Mijn naam is graaf Palmhurst, kapitein.... Mag ik uw naam weten?

De bevelhebber van den kruiser, volkomen overbluft door deze onverwachte vraag, staarde Raffles een oogenblik van onder zijn ruige wenkbrauwen onbeweeglijk aan, en zeide toen met een kort lachje:

— Mijn naam is Blissham, als u het dan zoo graag wilt weten, mijnheer de graaf! Maar of u werkelijk van adel bent — dat meen ik nog te mogen betwijfelen. Trouwens, dat is een zaak die mij niet aangaat. Men heeft mij draadloos opgedragen, mij hier in hinderlaag te leggen, en te zorgen dat ik u en uw makkers in handen kreeg. Ik heb u, en ik houd u ook vast — alles behalve draadloos. Waar zijn de anderen, luitenant?

Het tweede luitenantje was heel bleek geworden, en stotterde:

— Boven ons, kapitein! Het spijt mij erg, werkelijk, maar ik kon er niets aan doen!

Blissham werd vuurrood en baste:

— U waagt het toch niet, mij voor den gek houden, luitenant? Waar zijn de twee anderen, vraag ik u nogmaals?

— Zij zijn werkelijk boven ons, kapitein! antwoordde Hobson bevend.

Hij keek naar boven, allen keken naar boven, en waarlijk — daar heel hoog in de lucht dreef een klein stipje, en heel flauwtjes klonk het gerucht van de schroef.

— Zijn dat je twee vrienden, man? vroeg Blissham ruw, een stap op Raffles toetredend,

— Dat zijn inderdaad mijn vrienden, kapitein, maar ik zal werkelijk niet op uw vragen kunnen antwoorden, als u zonder mijn toestemming mij blijft aanspreken, alsof ik tot uw intimi behoorde!

Een oogenblik scheen Blissham ruw te willen uitvallen, maar hij beheerschte zich en zocht zijn toevlucht tot ironie.

Hij salueerde met overdreven hoffelijkheid, en zeide:

— Ik zal niet nalaten, alles te doen, wat zijne hoogheid aangenaam kan zijn, natuurlijk op enkele kleinigheden na, zooals het gedwongen verblijf in een der cachotten, en misschien wat gemis aan beweging!

De officieren vonden dit uit plichtsbefes zeer grappig, en lachten luidkeels.

Maar Raffles haalde slechts de schouders op, en zeide koeltjes:

— Daarmee bent u niet van mij af, kapitein Blissam! Mag ik weten, wat u met mijn eigendom hebt uitgevoerd, het goud en de juweelen, die u bij toeval op dat eiland hebt aangetroffen, en waarvan ik de eigenaar ben?

— Bekommer u daar maar niet om! antwoordde de kapitein sarcastisch. Die schat is in goede handen! Hij ligt op het oogenblik in de kleine brandkast in mijn eigen hut! Veiliger kan het dunkt mij niet!

— Maar ik zeg u dat dat alles mij toebehoort, en ik eisch het terug! ging Raffles bedaard voort.

Blissam trok een gezicht alsof hij zijn eigen ooren niet durfde vertrouwen en herhaalde langzaam:

— Gij eischt het terug? Drijft gij den spot soms met mij? Laat ik u dan zeggen dat wij nu aanstonds het anker gaan lichten, en zullen opstoomen naar Shanghai, waar ik eigenlijk heel wat beter werk had kunnen doen, in deze tijden, dan op internationale pickpockers te wachten, en waar ik u zoo spoedig mogelijk in handen zal overleveren van de Engelsche politie, die verder maar zorg moet dragen voor u, want ik wil u zeggen, dat een van zijner majesteit's oorlogsbodems niet de ware plek is, om lieden van uw slag te ontvangen en huisvesting te verschaffen!

Een oogenblik werd Raffles heel bleek, en in zijn oogen blonk heel even een gevaarlijk licht, dat den kapitein onwillekeurig dwong, een stap terug te treden, als om bescherming te zoeken bij zijn officieren.

Maar bijna aanstonds helderde het gelaat van den grooten avonturier weer op, en hij zeide luchtig, terwijl hij de schouders ophaalde:

— Ik neem het u niet kwalijk, kapitein! Het is duidelijk dat gij mij niet goed kent, en mij beoordeelt naar hooren zeggen! Ik zal niet eens de moeite nemen, u een beter inzicht te geven in mijn karakter, mijn daden, mijn bedoelingen. Gij weigert dus, mij mijn eigendom terug te geven?

— Natuurlijk weiger ik dat! bulderde Blissam. Ten eerste heb je alles gestolen, naar ik vermoed, en ten tweede zou ik wel eens willen weten, wat je dan met dien schat dacht uit te voeren!

— Dat wil ik u gaarne toevertrouwen, kapitein — ik zou er aanstonds mee vertrekken! En nu ge het niet goedschiks aldus wilt regelen, nu

zal ik wel verplicht zijn, andere middelen toe te passen!

De kapitein keek Raffles een oogenblik sprakeeloos aan, en zeide toen, zich tot den scheepsdokter wendend, die naast hem was komen staan:

— De man is stapelgek! Luitenant Davidson, sluit hem dadelijk op, dan kan hij zich eens gaan overtuigen, dat onze cachotten deugdelijk zijn, en wat u betreft, luitenant Hobson — gij hebt ons John Raffles in handen gespeeld, en dat heeft zeker zijn waarde, maar dat gij de beide anderen en ook die vliegmaschine hebt laten ontsnappen, dat zal u zwaar worden aangerekend!

— O, pa, is dat nu de beroemde Raffles? klonk eensklaps een hooge meisjesstem, en toen Raffles opkeek, zag hij tot zijn niet geringe verbazing aan boord van het oorlogsschip wel een tiental dames, een paar oude, de meesten nog heel jong, die ongezien naderbij waren gekomen, en nu de treden van de breede trap naar de commandobrug hadden beklommen, om maar beter te kunnen zien.

Hij begreep hun verblijf aan boord van den kruiser evenwel spoedig — het oorlogsschip had hoogstwaarschijnlijk heele gezinnen van vluchtende Engelschen te Shanghai aan boord genomen, en waarschijnlijk onderweg naar huis, draadloos opdracht gekregen, eerst om den Chineeschen zeeschuimers een lesje te gaan geven, en vervolgens om den geheimzinnigen Engelschman te vatten, die zeker wel naar het eiland zou terugkeeren, waar hij raadselachtige dingen moest verrichten volgens het inzicht der lastgevers.

Het meisje dat zoeven gesproken had, kwam een weinig naar voren, aan den arm van een korpulenter heer met een witten helmhoed op, die er uitzag als een rijken planter, en die zonder eenigen twijfel aan een leverziekte leed, die zijn spoedig vertrek naar koelere streken maar al te noodzakelijk maakte.

— O wat vreeselijk interessant! ging het meisje voort, terwijl zij zich nog wat meer naar voren drong, erop rekenend, dat men wel plaats zou maken voor een mooi, koket bakvischje, en die berekening kwam dan ook uit.

Zij keek onbeschaamd naar Raffles, met haar halsketting splend, en vervolgte met haar luide, schelle stem:

— Hij ziet er een beetje gehavend uit, papa! Maar hij is erg aardig, met zijn bruin gezicht. Wat heerlijk, dat ik dit aan mijn vriendinnetjes kan vertellen. En gaat hij nu in het cachot, kapitein? Wat akelig, dat hij nu in het donker moet

zitten! Mag hij niet eens aan tafel komen — goed geboeid, bedoel ik natuurlijk? Hè toe, kapitein Blissham! En dan mag ik naast hem zitten, nietwaar? Dat ik nog ooit den echten Raffles heb mogen zien! Wat zullen mijn vriendinnen mij benijden! Hebt u al veel gestolen, mijnheer?

Voor het eerst hief Raffles de oogen op naar het blanke, beschilderde poppengezichtje, en keek haar strak aan, zonder een woord tot antwoord te spreken.

En het rijke, verwende nufje verbleekte onder dien blik, waarin verachting, en zooveel koele minachting te zien was, als zij nooit had ontwaard in een manne oog, dat zich aan haar schoonheid had vergast.

Zij sidderde van boosheid, teleurstelling en gekwetste trots, toen Raffles zich tot den kapitein wendde met de korte vraag:

— Ik verzoek u, mij weg te laten brengen,

kapitein! Uw spot kan ik zeer wel verdragen, maar niet de ziekelijke belangstelling van een hartelooze bakvisch!

Hij kreeg zijn zin, want op een kort bevel namen zes mannen hem in hun midden, en met hoog opgericht hoofd liep hij over het dek, daalde een ijzeren trap af, nog een, moest een gang volgen, geheel van staal, en die slechts door een electricch lampje verlicht was, vervolgens moest hij wachten bij de deur van een klein vertrek, waarschijnlijk het verblijf van den administrateur, en waar een groot aantal sleutels op rekken aan den wanden hingen, een sleutel werd van den haak genomen, het ging weer verder, een ijzeren deur ging langzaam open. Raffles stapte het cachot binnen, de deur ging achter hem dicht, en hij hoorde een sleutel in het slot omdraaien.

Toen verwijderden zich de regelmatige stappen van het geleide, het werd stil, hij was alleen.

HOOFDSTUK III.

DE VLUCHT.

Raffles wijdde zich onmiddellijk aan een grondig onderzoek van zijn cachot, en hij bemerkte al heel spoedig dat het bijna niet afweek van soortgelijke verblijfplaatsen aan boord van oorlogsschepen, en waar al diegenen worden opgesloten, tot aan den rang van bootsman, die zich op een of andere wijze aan de krijgstuicht hebben vergrepen.

Het geheele cachot was van ijzer, ook de vloer, maar die werd verborgen onder smalle, gegroefde planken.

Er was een soort van rustbank, zich uitstrekend langs den langsten wand en daarop lag, in een hoek, een deken, keurig opgerold, en een rond hoofdkussen. Het cachot werd langs indirecten weg verlicht. Daglicht drong er nooit in door, maar in de zoldering was een vierkant gat, nauwelijks een hand breed, en bovendien nog van gekruiste tralies voorzien, en daarboven brandde een electriche lamp. Het gat zorgde tevens voor de luchtversching.

Het slot was blijkbaar heel stevig, en zonder uitstekende instrumenten zou het onmogelijk zijn, zich uit deze gevangenis te bevrijden, dat zag Raffles met een enkelen oogopslag. Hij had zich uit menige cel weten uit te breken, maar hij was nu eenmaal geen tovenaer, en hij be-

klaagde zich nu bitter genoeg, dat hij, alvorens dezen tocht te ondernemen, zich niet voorzien had van die kleine werktuigjes, die vrij gemakkelijk te verbergen zijn, en waarmede tenminste een poging kan worden gedaan, een slot te openen, een grendel door te zagen.

Daarvan was in het geheel geen sprake, want het eenige wapen dat Raffles bezat was een revolver, het eenige werktuig was zijn zakmes, en men had hem zoowel het een als het ander onmiddellijk afgenomen.

Aan een poging om het gat boven in de zoldering wijder te maken, behoefde hij niet eens te denken, want het dak was van dik staalplaat gemaakt, en men zou een zeer heete steekvlam moeten gebruiken, om het metaal te kunnen afbranden.

Misschien zou hij een plank van den vloer kunnen losmaken, maar Raffles kende de oorlogsschepen te goed om niet te weten, dat hij daaronder weder ijzer of staal zou aantreffen.

In de deur bevond zich een kleine, ronde opening, bestemd voor den wachter, die zich op geregelde tijden moest overtuigen, dat alles daarbinnen in orde was. Ook dit kijkgat was getralied, en zelfs al zou de sleutel op het slot zijn blijven steken, dan nog zou het volkomen

onmogelijk zijn, dien sleutel te bereiken, door de hand door het gat te steken.

Maar het was ook weer zoo klein, dat het onmogelijk zou zijn, door die opening voedsel aan den gevangene toe te steken, en daarvoor zou het dus noodzakelijk zijn, telkens de deur te openen.

En nauwelijks had Raffles dit overwogen, of hij hoorde ook reeds voetstappen naderen, de sleutel werd in het slot omgedraaid, in de schemering van de gang werd even een gelaat zichtbaar, achter het luikje in de deur, daarop ging deze open, en een sergeant trad binnen, met een kruik water in de eene hand, en een half brood op een tinnen bord in de andere. Maar Raffles was wel zoo verstandig, om rustig te blijven zitten, want hij had in de gang de gedaante van nog twee soldaten gezien, met de revolver in de vuist.

Hij nam dus schijnbaar in het geheel geen notitie van den sergeant, die de kruik en 't brood zijgend in een hoek van de cel plaatste, maar hij lette toch scherp op alles wat er geschiedde.

De sergeant ging weer weg, de sleutel werd omgedraaid in het slot, en Raffles hoorde hoe de mannen zich weer verwijderden.

En toen hunne stappen waren weggestorven, vernam hij heel duidelijk een ander geluid, afkomstig van de zware ankerkettingen die door de kluisgaten liepen.

De „Bellerophon” lichtte dus het anker, en maakte zich gereed om te vertrekken.

Zelfs hier kon Raffles het trillen bemerken van de kleine stoommachine, die de windas bediende, en eindelijk waren de ankers weder op hun plaats getrokken, en de groote machine begon te werken. En het aan alle reizigers ter zee welbekende, doffe, eentonige gerucht begon, hetwelk teweeggebracht wordt door het stampen van de zuigers, en het draaien van de as.

De kruiser was dus reeds op weg.

Men had Raffles alle voorwerpen laten behouden, die hij bezat, behalve zijn wapens, en hij kon dus zien hoe laat het was.

Het was reeds half acht in den avond. Aanstonds zou de duisternis wel volkomen zijn. Hij liep op het brood toe, want hij had honger en at er een flink stuk van op. Ook dronk hij een paar teugen water.

Hij begreep evenwel, dat men hem toch wel wat beter voedsel zou geven dan alleen brood, en aanstonds zou hij misschien zijn avondmaal krijgen.

Plotseling werd hij opgeschrikt door een dreunend geluid, niet ver van hem vandaan, naar

het leek, en dat zich voortplantte door staal en ijzer.

Dadelijk begreep hij het. Dat was het geluid van een kanon, van niet al te groot kaliber, en Raffles vermoedde dat Brand de vliegmaschine wat lager had laten dalen, en dat kapitein Blissham nu poogde, met zijn afweergeschut het toestel tot dalen te dwingen.

Maar Brand zou zeker wel verstandiger zijn, en zich niet te dicht bij het vaartuig wagen, dat hij immers gemakkelijk kon volgen, wanneer hij slechts het zoeklicht in werking stelde, dat zich aan boord van de Duivel der Lucht bevond. En zelfs dat was niet noodig, want de „Bellerophon” zou toch wel niet met gedooft lichten varen!

Nog eenmaal dreunde het afweerkanon, en toen werd het stil, en hoorde Raffles niets anders dan het regelmatig geluid van de machines.

Een oogenblik meende hij voor het kleine luikje een paar gezichten te zien, en een hooge stem iets te hooren fluisteren, terwijl een paar lichtblauwe oogen in een beschilderd poppengezichtje naar hem starden.

Het was zeker het jonge meisje, dat haar nieuwsgierigheid onmogelijk had kunnen betugelen en dat zich door den galanten Davidson de gevangen beroemdheid had laten aanwijzen, zooals hij daar als een wild dier in zijn kooi zat opgesloten. En Raffles vergenoegde er zich mede zich languit op de rustbank uit te strekken, en zijn rug toe te keeren aan die zonderlinge toeschouwers.

— Hij is onbeleefd en ruw! hoorde hij het meisje pruilend zeggen, en toen verwijderden zich zachte voetstappen, en weer was hij geheel alleen.

In gedachten ging Raffles nu de koers na van het vaartuig, waar hij op zulk een onverwachte wijze te land was gekomen.

Het kon niet anders of de kruiser zou nu behoedzaam de eilandengroep ronden van de Ladonen, waartoe ook Goudeiland behoorde, en het zou wel minstens een uur duren, en waarschijnlijk nog langer, alvorens het laatste eiland van de groep gepasseerd was. Dan kwamen de Caroliënen, dan kwamen nog eenige afzonderlijk liggende eilanden, en na eenige dagen zou Shanghai in het gezicht komen, en dan zou het lot van Raffles waarschijnlijk voorgoed beslist zijn.

Maar wat te doen, om uit deze afschuwelijke cel te komen, die doos van duimdik staal, zonder zelfs een naald, een tornmesje, om dat metaal aan te tasten?

Hij werd uit zijn gedachten opgeschrikt, om-

dat er weer schreden naderden, en hij begreep dat het ditmaal weer zijn cipier was, die zeker met een avondmaaltijd aankwam.

Met alle spieren gespannen luisterde hij scherp toe. De man was niet alleen, evenmin als zooeven, maar thans scheen hij zich slechts door een enkelen soldaat te laten volgen.

Het besluit van Raffles was genomen. Hij moest het nu wagen, nu de sergeant toevallig maar één volgeling had, en als het niet gelukte — des te erger voor hem!

De sleutel knarste alweder in het slot, de deur ging open, en de sergeant trad binnen, thans gewapend met een eetketeltje, dat hij weder zwijgend in een hoek wilde zetten, terwijl een soldaat met het geweer aan den voet voor de halfgeopende deur bleef staan.

Wat er nu volgde speelde zich bliksemsnel af.

De sergeant had zich met zijn eetketeltje juist naar den hoek begeven, toen Raffles met een enkelen sprong bij hem was, en hem met een vreeselijken slag tegen de kaak velde.

En de beklagenswaardige sergeant had nog niet eens met zijn lengte den vloer gemeten, of Raffles was al in de gang, en stond tegenover den hevig verschrikten soldaat, die een onderdeel van een seconde te laat tot besef van den toestand kwam.

Hij wilde zijn geweer met de bajonet er op vellen, en dat was nu juist het domste wat hij had kunnen bedenken, want de gang was maar heel smal, de kolf stootte tegen den wand, de man kon zijn wapen niet hanteeren en hij was al lang buiten westen, en neergeslagen, voor hij van taktiek kon veranderen.

Snel trok Raffles soldaat en geweer binnen in zijn eigen cel, nam den sleutel uit het slot, en deed de deur op een kier dicht.

Om den sergeant behoefde hij zich voorloopig niet bezorgd te maken, want de man was met het hoofd tegen den ijzeren zijwand terecht gekomen, en bewusteloos. Met den soldaat was het anders gesteld. Hij had een geweldigen kaakslag gekregen, maar daarvan zou hij spoedig genoeg weer hersteld zijn. Raffles ontdeed den man dus vlug van zijn korte uniformjas, en legde geweer en helm, benevens den koppel met de revolvertasch in een hoek klaar, toen wierp hij den soldaat op zijn eigen brits, en bond hem daar stevig op vast, met behulp van de twee aan elkaar geknoopte, lederen bandeliers. Hij duwde den man zijn eigen zakdoek in den mond, en gebruikte toen het lederwerk van den bewusteloozen sergeant om ook zijn voeten en zijn armen te binden, zoodat hij zich in het eerste kwartier zeker onmogelijk zou kunnen bevrijden.

Vliegensvlug schoot hij de uniformjas aan, drukte zich den kurken helm op het hoofd, gespte zich de revolvertasch om, greep het geweer, en verliet stoutmoedig de cel, na zich te hebben overtuigd dat er zich niemand in de gang bevond.

Het geheele, gelukkig eindigende komedietje had zich binnen weinige seconden afgespeeld.

Raffles deed de deur van buiten op slot, maar hij liet den sleutel erop zitten, en liep toen door de gang als iemand die daar volkomen thuis is.

Hij droeg nog altijd zijn hooge knielaarzen, die in de schemering erg veel overeenkomst vertoonden met de laarzen van den soldaat, en alleen de broek had een ander model, maar daarop moest hij het laten aankomen.

Hij had den weg uitstekend onthouden, en bereikte al spoedig den voet van de eerste ijzeren trap.

Hij kwam aan het tusschendeck, beklom de tweede trap, en stond op het slopendek.

De nachthemel breidde zich over hem uit!

En hij was er nog nauwelijks een paar tellen, of een verblindend licht streek plotseling over het schip, en zwaaide toen weer weg, terwijl heel hoog het snorren van een vliegtuigmotor zich liet hooren!

— Als zij er nu maar geen misbruik van maken, van hun zoeklicht! bromde Raffles. Op het oogenblik houd ik het meer met de duisternis! De vraag is nu maar, hoe ik die twee daarboven moet beduiden, dat ik op het punt sta, afscheid te nemen van mijn gastheeren!

Raffles kende de inrichting van een oorlogsschip vrij goed, en zijn eerste gedachte was aan een vuurpijl.

Het was echter maar de vraag, waar zich hier ergens de bergplaats van die voorwerpen bevond.

Hij bleef een oogenblik doodstil staan, in de duistere schaduw van eenige kajuiten, en luisterde:

En boven het eentonig gerommel van de machine uit, hoorde hij nu en dan duidelijk het scherpe knetteren van de schroef der vlieg-machine, die dus het vaantug nog altijd volgde.

Met opzet blijkbaar had men aan boord zoo veel mogelijk alle lichten gedoofd, om zelf weinig in het oog te loopen. Waarschijnlijk meende de bevelvoerder, dat de beide stoutmoedige vliegers daarboven toch wel spoedig gebrek zouden krijgen aan brandstof, en dan noodgedwongen zouden moeten dalen.

Het was echter volkomen onmogelijk, dat Henderson en Brand daarboven iets zouden kunnen zien van hetgeen er voorviel aan boord

van het schip, dat bijna geheel duister was.

Raffles deed een paar stappen naar de borst-wering en tuurde over de golven.

Hij meende in den lichten nacht op eenigen afstand een zeer grooten, zwarten vorm te zien.

Dat moest een van de eilanden van de groep zijn, en de „Bellerophon” hield het op nauwelijks een mijl aan bakboord.

En Raffles begreep dat hij nu spoedig zou moeten handelen, daar het hem wel onmogelijk zou zijn, midden in de Chineesche Zee, die overigens krioelt van haaien, een poging tot ontvluchting te wagen.

Maar voor alles was het noodzakelijk, zijn vrienden daarboven te waarschuwen, en Raffles zag aanstonds in, dat dit onmogelijk anders kon geschieden dan door middel van lichtseinen. En daar hij nog hoogstens een kwartier had, om een van de eilanden zwemmende te bereiken, zoo moest hij snel en doortastend handelen.

Plotseling viel zijn oog op de hoog oprijzende gedaante van een soort van stalen gestel, tusschen de beide voorste kanonnen in, te beklimmen met behulp van de smalle stalen ladder, en waarop het zoeklicht was gemonteerd. Zooeven had dat licht gewerkt, dat wist Raffles, en het zou het nu ook nog wel doen. Hij kende de inrichting van zulke toestellen uitmuntend, en daarom begaf hij zich snel naar het voorschip, gebruik makend van alle duistere hoekjes, en snel terzijde stappend, wanneer hij verdachte schreden hoorde.

Eenmaal stond hij volkomen onverwacht tegenover het meisje met de lichtblauwe oogen

en het graanblonde haar, dat zooveel belang in hem had gesteld, en hij had nog maar juist den tijd om terzijde te treden, te salueeren, en verder te gaan, voor zij het bedrog had kunnen opmerken. En hij zegende de duisternis, die allerwege heerschte.

Zoo bereikte hij de geweldige kanonnen, die naast elkander schenen te slapen, en daartusschen, vlak bij de culas, de soort van ijzeren toren, ongeveer drie meter hoog, waarop het zoeklicht was gemonteerd.

Op eenigen afstand liep een schildwacht met regelmatige stappen heen en weer langs het dek. Raffles wachtte, tot zijn voetstappen geheel waren weggestorven, en klauterde toen vlug als een aap langs de ladder naar boven, tot hij naast het geweldig groote toestel stond.

Raffles tastte in de duisternis even naar de verschillende handles en had al spoedig den greep beet, waarmede het toestel, hoe zwaar het ook was, gemakkelijk in allerlei richtingen kon worden gedraaid.

Hij richtte het recht omhoog, zoodat de lichtbundel kaarsrecht naar boven zou schieten, en het volgende oogenblik begon het toestel te suizen, een verblindende lichtstraal schoot omhoog, en het was alsof een machtige straal van helwit licht als een geweldige fontein omhoog spoot. En heel, heel hoog, bijna onzichtbaar klein, glansde juist in het bereik van die lichtfontein de Duivel der Lucht.

En Raffles begon aanstonds te seinen met de gewone, bekende morse-teekens:

„Geef acht! Ik spring overboord!”

HOOFDSTUK IV.

ONTKOMEN!

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat Raffles maar niet zoo ongehinderd aan het slot van deze boodschap kwam, al duurde zij ook nog zoo kort.

Want hij was nog niet halverwege, of de zeer verbaasde schildwacht kwam aanloopen, keek naar boven, en vroeg toen met gedempte stem:

— Ben jij daar, Jim?

Raffles begreep dat Jim de gewone bedienaar was van het toestel, en hij antwoordde even zacht, terwijl hij bleef doorseinen:

— Ik ben het, maat! Stoor me niet!

Dat deed de schildwacht dan ook niet, die

niet anders kon meenen, of de man daarboven was Jim en hij had last gekregen om te doen wat hij daar deed, maar er waren anderen, die er anders over dachten. En daarbij behoorde het kleine, blonde luitenantje Hobson.

Die kwam in gezelschap van het blonde meisje, dat blijkbaar nog niet aan naar bed gaan dacht, haastig aanloopen en vroeg op strengen toon:

— Wat beteekent dat, man? Wie heeft je last gegeven om te seinen?

Raffles, bijna gereed met zijn boodschap, gaf geen antwoord.

Maar plotseling klonk een luide stem, van den kant van de marconistenhut:

— Wat is daar gaande, vooruit? Wie knoeit daar met den schijnwerper? Er wordt met morse-teekens geseind! Vervloekt! Geef acht, ginds! Onze man wil overboord springen!

In een oogwenk was, ondanks het late uur, het geheele dek in rep en roer.

Men hoorde de snelle, bloote voeten van enkele matrozen over het gladgeschuurde hout ijlen, elkander toeroepend, en blijkbaar nog niet begrijpend, wat er eigenlijk aan de hand was.

Juist op dat oogenblik had Raffles zijn boodschap beëindigd, en met een krachtigen ruk trok hij de lichtleiding van het toestel af, zoodat het eensklaps donker werd.

Tegelijkertijd klonk ook het geratel van de schroef daarboven in de lucht veel duidelijker.

Brand had blijkbaar het sein aanstonds begrepen, en hield zich gereed in te grijpen.

Een tweede zoeklicht bevond zich niet aan boord van den kleinen kruiser, en het zou niet zoo gemakkelijk gaan, het vernielde licht te repareren.

Maar daar beneden, aan den voet van de trap, stond de schildwacht, die zoeven Raffles had aangesproken, meenende met een kameraad te doen te hebben, en die had den uitroep van den marconist heel goed verstaan, en ook onmiddellijk begrepen.

Hij nam aan den voet van de trap plaats, velde zijn geweer, waarop hij haastig de bajonet geplaatst had, en schreeuwde:

— Kom naar beneden, en geef je dadelijk over, of zoo waar ik leef — ik rijg je aan mijn bajonet!

Dat vooruitzicht was verre van aangenaam, en Raffles begreep wel dat hij zich in een gevaarlijke positie bevond.

Hij stond zelf bovenop den ijzeren toren; hij had zelf ook een geweer, dat hij mee naar boven had genomen, maar een strijd met den soldaat daar beneden zou wel eens niet in zijn voordeel kunnen afloopen, en moest ook te lang duren, en juist was iedere seconde hier kostbaar, want van alle kanten naderden reeds menschen, waaronder het kleine luitenantje Hobson met naast zich de onvermijdelijke jonge dame met den blonden jongenskop.

Het meisje scheen den toestand zeer belangwekkend te vinden, en heel wat mooier dan een film, want zij klapte in de handen, en riep:

— O, luitenant, wat is dat opwindend! Is hij werkelijk ontsnapt? Dat is knap van hem! U zult hem toch geen pijn doen?

Maar het luitenantje antwoordde grimmig, met zijn zware revolver in de vuist:

— Ik zal hem alleen maar een kogel door het lichaam schieten, als hij zich niet goedschiks overgeeft.

Intusschen had Raffles den toestand reeds bliksemsnel overzien.

Natuurlijk had hij den man daar aan den voet van de trap met zijn revolver kunnen neerschieten, maar dat lag zoo volkomen buiten den aard van Raffles, die alleen gelijkwaardige tegenstanders aanviel, terwijl deze man onmogelijk verdacht kon zijn op een aanval met een vuurwapen, dat hij daaraan zelfs niet dacht.

Maar hij had al iets beters gevonden!

Zoals gezegd bevond zich de drie meter hoge toren voor het zoeklicht juist in het midden van het voorschip, een weinig achter den draaitoren der beide kanonnen.

Tusschen de verschansing aan stuurboord echter en dien ijzeren toren bevond zich een soort van verhooging, eveneens toegankelijk door middel van een smalle houten trap, en die bestemd was voor den man met de seinvlaggen.

De oppervlakte was zeker nog geen vierkante meter, maar met hout bekleed en dat was voor Raffles voldoende.

Deze uitkijkpost was ruim een meter lager dan de toren, en er bijna even ver van verwijderd.

En het volgende oogenblik had Raffles zijn geweer met de bajonet naar omlaag gekeerd, was over de ijzeren leuning van het platform gestapt, hield zich zoo een enkele seconde in evenwicht, en plantte toen vastberaden de punt van de bajonet in het hout van de kleine stellage onder hem.

Het geweer als polsstok gebruikend zwaaide Raffles zich stoutmoedig van den ijzeren toren af, zweefde als het ware over den lageren seintoren heen, en kwam, lenig als een kat, op het dek neer, en nu was hij zeker geen drie meter van de verschansing verwijderd.

Bijna tegelijkertijd kraakten er drie, vier schoten, waarvan er slechts een hem aan den schouder schampste.

Toen dook de kleine luitenant Hobson vlak naast hem op, bleek van woede, en hief de revolver op om te vuren, maar het was het blonde meisje zelve, dat zeer verschrikt zijn arm greep, en jammerend uitriep:

— Maar u heeft mij toch beloofd, dat u hem geen pijn zoudt doen, luitenant! Hij is zoo interessant!

Alle galanterie vergetend rukte Hobson woedend zijn gewapenden arm los, maar het was reeds te laat.

— Ik ben u zeer verplicht, miss! schalde de

vroolijke stem van Raffles, en het volgende oogenblik had hij zich met een bevalligen snoek-duik over de reeling van gevlochten staaldraad geworpen, en ook van een hoogte van bijna acht meter in de golven.

Hij wist zeer wel, dat hij zijn leven op het spel zette, want het geheele dek was op dat oogenblik bespikkeld met gewapende soldaten en matrozen, die nu allen op de verschansing toesnelen en in het wilde begonnen te vuren, zonder zelfs een bevel af te wachten.

Raffles zorgde er dus wel voor, niet al te spoedig weer boven water te komen, en toen haalde hij snel en diep adem, en dook onmiddellijk weer onder.

Maar in dien korten tijd had hij de schroef van de vliegmaschine luïd in zijn ooren hooren klinken, en hij wist dat Brand alles zoo nauwkeurig mogelijk gevolgd had, als het bij de duisternis mogelijk was.

Dat de beide mannen daar in de vliegmaschine hem echter zouden hebben gezien, dat was volkomen onmogelijk, want daartoe was de afstand veel te groot, en de nacht te duister.

Het was echter een zeer gelukkige omstandigheid dat de kruiser in volle vaart was blijven doorstoomen, en daar het noodzakelijkerwijs eenige minuten in beslag zou nemen, alvorens er een sloep gestreken was of een stoombarkas, had Raffles een zeer nuttigen voorsprong, en daarvan maakte hij onmiddellijk gebruik, door met lange, krachtige slagen naar het eilandje te zwemmen, waarvan hij zooveen den vagen vorm had ontwaard.

De schoten minderden reeds in aantal, maar toen hij weer boven kwam om adem te halen, hoorde hij in de verte het piepen van de davits, die naar buiten werden gedraaid en het geluid teweeggebracht door het afloopen van de talies over de schijven, kort daarna gevolgd door het lichte stooten van de sloep, die gestreken werd tegen den romp van het schip, en daaruit bleek maar al te duidelijk, hoezeer men zich daarginds overhaastte!

Het oorlogsschip zelf was alleen nog maar waar te nemen als een onduidelijke massa, en door de groote vaart bedroeg de afstand op zijn minst een kilometer, toen de sloep nog maar halverwege was.

Maar twaalf krachtige mannen hebben een kilometer tamelijk snel afgerooid, en doen daar zeker niet veel langer over dan een minuut of tien, hoogstens een kwartier.

Het is waar, dat zij niet wisten, waarheen zij zich moesten begeven, maar hun aanvoerder zou toch wel begrijpen, dat de vluchteling, al ware

het slechts instinctmatig, allereerst zou pogen, den vasten wal te bereiken.

Raffles wentelde zich even op zijn rug en keek naar boven.

En op hetzelfde oogenblik sloot hij haastig de oogen, want daar hoog in de lucht begon plotseling een fel schijnsel te gloeien!

Brand had zijn eigen zoeklicht ontstoken, en liet het over de golven heen en weer zwaaien — totdat het een kort oogenblik onbeweeglijk bleef, en Raffles begreep dat hij gezien was daarboven!

Hij begon even heftig met de armen te zwaaien, wentelde zich weer op zijn borst en begon weer naar het land te zwemmen, opdat zijn beide metgezellen daarboven zouden begripen, wat zijn voornemen was.

Onmiddellijk verplaatste zich de bundel licht, hij was weer in het duister, en terwijl hij voortzwom zag hij, als bij felle zonneschijn, de sloep met twaalf of veertien matrozen, die roeiden wat zij konden, in de richting van het eilandje, dat hij zichzelf als doel had gesteld.

Raffles repte zich voort wat hij kon, want vier en twintig krachtige armen brachten die sloep sneller vooruit dan hij het zichzelf kon doen, dwars door de branding heen, die hij reeds begon te gevoelen.

Nu en dan dook hij onder, om de hoge golven te ontgaan, en plotseling was hij in kalmer water.

Links en rechts van hem strekten zich rijen klippen uit, die de kracht van de branding braken.

Hij zwom nu in een soort van natuurlijke haven, een kleine baai, en toen hij nog eens omzag bemerkte hij tot zijn groote vreugde, dat de sloep, omstreeks een halven kilometer verder, nog altijd vruchteloos zocht naar een goede plek, om het eiland zonder gevaar voor omslaan te naderen.

Dat verschafte hem een kostbaren voorsprong en vroolijk zwom hij verder, terwijl de vliegmaschine steeds lager, steeds lager kwam, en nu en dan het zoeklicht weder over hem heenstreek, alsof Brand daarboven zich wel wilde vergewissen, dat de vluchteling zich inderdaad naar het eiland had begeven.

Maar nu deed zich een nieuwe vraag voor — zou dit kleine eiland de gelegenheid aanbieden, om er te kunnen landen?

Zou alle moeite nu nog vruchteloos zijn geweest? Of was er een strand, dat het mogelijk maakte er met de Duivel der Lucht neer te strijken?

Raffles had bijna een half uur moeten zwem-

men, waarbij gelukkig de strooming hem geholpen had, en het eerste wat hij deed, na op den zandigen oever van de baai aan land te zijn gekropen, was, zich te ontdoen van de zware jas, en de vol water gelooopen laarzen, die hij vruchteloos getracht had, onder het zwemmen uit te schoppen.

Hij bleef even zitten om op adem te komen, en begon toen onmiddellijk de rots te beklimmen, die zich het dichtst bij hem bevond, ten einde de zee te kunnen overzien.

Nu was hij op den top.

En daar was de kruiser, die zijn machines had stopgezet, en hij kon in het grelle licht van de vliegmaschine, zelfs met het bloote oog duidelijk waarnemen, hoe de zware ankers uit de kluisgaten te voorschijn kwamen, en langzaam afzakten langs den voorsteven.

— En dat alles te mijner eere! mompelde hij glimlachend voor zich, heen. Zij zijn minstens drie mijlen hier vandaan, en ik ben benieuwd, of zij op dien afstand ankergrond zullen vinden! En waar is de sloep? Ah, daar komt zij juist weder te voorschijn, achter die kleine landtong! Nu zoeken zij naar een plek om binnen te vallen! De matrozen hebben de riemen laten rusten en zij verkeerden in het onzekere, wat te doen! Ik hoop, dat het nog lang zal duren, voor zij de baai ontdekken!

Plotseling ging het zoeklicht uit.

Maar dadelijk daarna begon het weer te schijnen, doofde opnieuw, verspreidde weer zijn verblindenden glans...

Raffles begon op te letten. Brand seinde:

„Inderdaad, met de gewone morse-teekens kwam, de waarschuwing, tot drie malen toe herhaald:

„Geef acht!”

Een Raffles ontcijferde een oogenblik daarna, zoo duidelijk alsof hij het in een telegram had gelezen:

„Volstrekt onmogelijk, op dit kleine eiland te landen! Wat te doen?”

Raffles had de boodschap begrepen — maar de aanvoerder van de twaalf matrozen waarschijnlijk ook, want onmiddellijk plasten de riemen weder in het water, en de sloep volgde nu de kustlijn.

Over tien minuten zou zij den ingang van de baai hebben gevonden, in kalm water zijn, en zijn spoor hervinden! Zij behoefde niets anders te doen dan den dag af te wachten en op dit kleine eilandje, niet veel meer dan een bergtop, nog geen kilometer in het vierkant, zouden zij hem al heel spoedig ontdekt hebben. Zij hadden den tijd om te wachten, en hij zou zich al heel

gauw, door den honger gedreven, moeten overgeven, want het eiland vertoonde geen spoor van plantengroei, geen grasje, en niets anders dan barre, puntige rotsen. Geen wonder dat Brand op dit eiland zelfs geen vierkanten meter kon vinden om er een poging tot landing te wagen! Onherroepelijk zou de vliegmaschine verbrijzeld zijn bij het uitloopen.

En toch moest Raffles handelen, snel en vastberaden, anders was hij verloren, anders was al zijn inspanning vruchteloos geweest.

Hij klom nog hooger, totdat hij niet verder kon, en nu stond hij op een van de hoogste punten van het eiland, en de zeewind streek hem door zijn natte haren, en plakte zijn doorweekt hemd op zijn lichaam vast.

Hij wachtte tot de lichtbundel hem weer bereikte en begon toen te wenken, en vervolgens zonderlinge bewegingen te maken met handen en beenen als iemand die een ladder beklimt, waarop opnieuw de wenkende bewegingen volgden.

Henderson of Brand verloor hem zeker geen oogenblik uit het oog, want bijna onmiddellijk werd er geseind met het zoeklicht:

„Begrepen! Ik werp de touwladder uit.”

Het licht doofde, en het zou ook niet weer ontstoken worden.

Brand scheen te begrijpen en met recht, dat het verblindende licht Raffles zou hinderen bij zijn levensgevaarlijke poging, die hij nu ging ondernemen.

De duisternis was lang niet volkomen, en dat was een groot geluk, en zijn gedaante stak scherp af tegen den lichten nachthemel van de tropen.

Hij zelf kon de vliegmaschine zeer goed volgen, terwijl ze in een grooten kring rondsnoorde, voortdurend haar snelheid minderend, en telkens lager komend.

Eenmaal zag hij haar vlak boven zijn hoofd, nauwelijks dertig meter van hem af, en hij voelde den zwaren luchtdruk, hij zag de touwladder, bijna vijf meter lang, die omlaag zwierde, hij zag den wenkenden arm van den braven reus, die zich uit het toestel boog.

Bij de volgende zwenking scheerde de vliegmaschine zoo dicht over hem heen, dat hij, opspringende, bijna den onderste sport van de touwladder had kunnen grijpen.

De volgende draai van de machine zou dus zijn lot beslissen.

Hij wierp een snellen blik naar omlaag, en zag dat de sloep zooveen den ingang van de baai was ingevaren!

Men moest hem al hebben gezien, want het

wit van zijn hemd zou duidelijk zichtbaar zijn en hij zag een gestalte zich oprichten in de boot, en iets langs aan zijn schouder brengen. Een schot kraakte en de kogel floot hem op een voet afstand voorbij.

Een oogenblik knielde Raffles neer, om zich buiten schot te brengen, en met wijdgeopende oogen, diep ademhalend, volgde hij de vlieg-machine, die weder haar kring was begonnen te beschrijven, met de geringst mogelijke snelheid.

En nu brak het oogenblik van handelen aan.

De schroef draaide heel langzaam, steeds langzamer, en Brand had blijkbaar den motor afgezet, om de snelheid tot het uiterste te beperken. Daar zwenkte de machine op een vleugel, en Raffles richtte zich weer zoo hoog mogelijk op.

Daar kwam de Duivel der Lucht aansnellen!

Door de vaart hing de touwladder een weinig schuin naar achteren, maar Raffles zag onmid-

dellijk, dat het ondereinde zelfs over den rots-piek zou slepen, juist groot genoeg dat hij er zich op kon staande houden zonder het evenwicht te verliezen.

Hij strekte de armen uit — de vlieg-machine schoot over hem heen, en de touwladder zelve slingerde hem als het ware van zijn standplaats, maar hij klampte er zich uit alle macht aan vast, onder het uiten van een luiden schreeuw, die zich ondanks zijn zelfbeheersching uit zijn keel losscheurde.

Onmiddellijk verhief zich de vlieg-machine, terwijl hij naar boven klauterde en toen voelde hij zich vastgrijpen door twee stevige vuisten, die hem in de vlieg-machine trokken.

Even lag hij, duizelig van inspanning, op den vloer van de kajuit uitgestrekt en toen richtte hij zich glimlachend op en stak zijn beide vrienden zwijgend de hand toe.

HOOFDSTUK V.

TE SHANGHAI.

Er waren ruim vijf dagen verlopen sedert de stoutmoedige ontsnapping van Raffles, toen de „Bellerophon” op de reede van Shanghai het anker uitwierp.

Het onderzoek naar de wijze, waarop de ondernemende avonturier ontsnapt was, nam uiteraard al heel weinig tijd in beslag.

Men had de beide bewustelooze bewakers al heel spoedig ontdekt, en vernam uit hun mond, hoe de zaak zich had toegedragen.

Het moet gezegd worden, dat het blonde meisje heel wat van haar bewondering voor luitenant Hobson inboette, en dit gevoel voor een groot deel overplante op den stoutmoedigen Brit, die het had durven wagen, van een Engelsch oorlogsschip te ontsnappen.

Zij liet zich door de matrozen, die aan de achtervolging hadden deelgenomen, wel tienmaal op een dag de manier verhalen, waarop Raffles door middel van de touwladder van het rots-eiland was gevlucht, want daarvan had men natuurlijk aan boord van het schip zelf, zoo goed als niets kunnen waarnemen.

Wat er daarna van de vlieg-machine was terechtgekomen — niemand kon het met mogelijkheid zeggen.

Natuurlijk was er naar alle richtingen draadloos geseind, maar zonder het minste gevolg.

Waar maar zoeklichten waren, langs de Chineesche Zee, daar waren zij ook op den hemel gericht, maar het geleek wel alsof de geheele zaak een booze droom was geweest, tenminste van het wonderbaarlijke vliegtuig werd niets meer bespeurd — het was alsof een stormwind het van de aarde had weggeblazen.

De eenige verklaring hiervan was, volgens kapitein Blissham, dat de brandstof was gaan ontbreken, dat het vliegtuig zich niet in de lucht had kunnen handhaven, en tenslotte in de golven was neergestort.

In elk geval was het nergens gesignaleerd. Dat wilde evenwel nog niet veel zeggen in een land als China, waar op dat oogenblik heftig gestreden werd, en waar men wel iets anders te doen had, dan op vreemde vlieg-machines te letten.

Op den derden dag na de ontsnapping rekende de marconist uit, dat de vluchteling reeds hoog en breed in Engeland kon zijn teruggekeerd, althans wanneer de geruchten betreffende de ongehoorde snelheid van het toestel waarheid behelsden, en daarop praatte men niet verder meer

over het toestel — maar des te meer over den eigenaar daarvan en over zijn geheimzinnige helpers.

Het behoeft nauwelijks te worden vermeld, dat het humeur van de heeren zee-officieren beneden het vriespunt was, toen het schip voor anker ging, zonder dat zich aan boord de gewichtige gevangene bevond, wiens arrestatie reeds aanstonds na zijn opsluiting per draadlooze over de geheele wereld was gemeld.

Wat al tijd en moeite verloren!

Er waren zelfs lastige lieden onder de uit Shanghai aan boord genomen passagiers, die zich ernstig durfden beklagen over het opont-houd, en zelfs durfden dreigen met een be-zwaarschrift aan het Lager Huis!

Die durfden spreken van „malle fratsen” en andere, gelijksoortige uitdrukkingen bezigden, als zij vol minachting spraken over het feit, dat men een enkelen man niet eens wist vast te houden aan boord van een zijner majesteit's oorlogsschepen, met tien kanonnen bewapend en met een bemanning van vijfhonderd koppen!

En nu waren de ankerkettingen dreunend over de spullen gelopen, de zware ankers hadden den bodem bereikt, men liet het groote schip nog een weinig op den stroom meedrijven, toen werden de achterankers uitgebracht, en nu lag het schip daar stil, onbeweeglijk, als slapend in de heete middagzon, met de kanonnen op de stad gericht, zooals een week geleden, en gereed om op het eerste sein handelend op te treden, of, als het noodig was, weg te stoomen!

Men was zoolang weggeweest, dat er noodzakelijk kolen moesten worden ingenomen, en er was dan ook reeds draadloos naar Shanghai geseind, een dag voor men daar zou aankomen, en nauwelijks lag het schip stil, of daar kwam reeds een bunkervaartuig aan, gesleept door een kittig sleepbootje, met de Union Jack in top.

Maar er naderden nog andere vaartuigen de „Bellerophon”, die den voorrang zouden hebben.

Daar was om te beginnen het kleine motorbootje van den havenmeester der Engelsche concessie, dat waarschijnlijk ook den quarantainemeester aan boord zou hebben, die natuurlijk slechts voor den vorm kwam. Ook de dokter zou er wel zijn. Die moest dan confereeren met den scheepsdokter, en uitmaken, of de „Bellerophon” in de haven zou mogen meren, wanneer kapitein Blissham dit noodzakelijk mocht achten.

Verder naderde er een groote motorbarkas, waarin uniformen te onderscheiden waren, en dat was waarschijnlijk de opperbevelhebber van de Engelsche landingsdivisie, die daar zijn opwachting kwam maken, en met den kapitein van

den oorlogsbodem overleg kwam plegen.

Want op dat tijdstip, vóór de Japansche inval in China, was de toestand zeer gespannen, en men was aan den vooravond van de prijsgeving der geheele Engelsche concessie.

Verder lagen er nog enkele andere Engelsche oorlogsschepen op de reede, allen met hunne kanonnen dreigend op de stad gericht, en overal zag men de in het wit gekleede matrozen met hun seinvlaggetjes op de voorplechten staan, er werden groeten gewisseld, korte rapporten werden overgebracht, en hier en daar verliet een sloep een grooten torpedojager, een kruiser of zelfs een slagschip.

Op het vaartuig van admiraal Duncan, den opperbevelhebber, scheen beweging te komen. en ook hier werd een sloep in gereedheid gebracht om te worden neergelaten.

— En is dat nu allemaal om John Raffles? vroeg het blondharige meisje aan luitenant Davidson, want met Hobson wilde het niet goed meer boteren na haar onhandige beweging op dien avond, toen zij hem belet had, van zijn revolver gebruik te maken.

— Mijnheer John Raffles is een gewichtig persoon, miss — ik ontken het niet, maar dat bezoek geldt toch werkelijk in de eerste plaats den ernstigen toestand in Shanghai! antwoordde Davidson grimmig. Als u de waarheid van me wilt hooren, dan kan ik u wel zeggen, dat wij waarschijnlijk van dien brutalen roover niets meer zullen hooren — tenzij, dat hij morgen of overmorgen inbreekt in een huis in het West End van Londen!

— Ik geloof, dat die man letterlijk voor niets staat, en soms begin ik te denken, dat hij de bescherming geniet van bovennatuurlijke machten!

— Ik vind hem zoo interessant, en ik had graag wat nader kennis met hem gemaakt, zei het blonde meisje peinzend.

— Ik geloof anders niet, dat hij u bijzonder hoffelijk behandeld heeft, miss Daisy! zeide Davidson.

— O, maar dat maakt hem juist nog interessanter! vond Daisy. Ik had dat nog nooit meegemaakt, ziet u! Alle mannen zijn altijd vreeselijk beleefd tegen me, en — en dat begint wel eens een beetje vervelend te worden! Ik hoop, dat ik hem nog eens zal zien!

— Ik vrees, dat er aan die hoopvolle verwachting wel niet zal worden voldaan, miss Daisy! hernam Davidson, slecht gehumeurd.

Hoe was het mogelijk, dat zoo'n bakvisch de voorkeur gaf aan een gewonen roover boven een Engelschen zee-officier, in zijn kleurige uniform,

altijd glad geschoren, behoorlijk geparfumeerd, met zijn fraai versierden sabel en zijn gouden strepen op den arm!

• Een vrouwenhart was iets raadselachtigs en men deed het best, zich aan de ontcijfering maar niet eens te wagen!

Intusschen waren alle hands aan dek geroepen en allerwege was men doende om degenen die daar naderden naar behooren te ontvangen.

Voor de sloep van het admiraalschip bijvoorbeeld, werd de groote valreep uitgezet, want al kwam admiraal Duncan waarschijnlijk niet persoonlijk, zoo zou hij toch zeker zijn eersten officier zenden, die met de noodige eerbewijzen moest worden ontvangen, want de „Bellerophon” was maar een kleine kruiser en het admiraalschip was een moderne „dreadnought”, bewapend met twaalf zeer zware kanonnen, en wel vijftig van een kleiner kaliber. Ook de laadboomen werden uitgedraaid en de touwladders werden meergelaten.

Het spreekt vanzelf, dat het kolenschip voorloopig op een behoorlijken afstand werd gehouden, zoolang de hooge bezoekers aan boord zouden zijn.

Het admiraalschip lag het dichtst bij en de sloep van dat vaartuig legde dan ook het eerst aan aan den voet van den grooten valreep aan bakboord.

De pijpers floten, in een dubbel gelid opgesteld, de valreepsgasten salueerden, en tusschen een dubbele haag door schreed de eerste officier van het admiraalschap, gevolgd door zijn luitenant, trotsch over het witgeboende dek, werd begroet door kapitein Blisssham, en verdween een oogenblik later met dezen in zijn hut.

En achtereenvolgens kwamen nu inderdaad de chef van den quarantainedienst, de havendokter, de havenmeester en eenige andere autoriteiten aan boord, waaronder de adjunct van den Chineeschen burgemeester van Shanghai, die in opdracht had, kapitein Blisssham te verzoeken, niet tot beschieting van de stad over te gaan, tenzij dit door de alleruiterste noodzaak geboden was.

Het allerlaatst kwam een kittig sloepje met een aanhangmotor langs, dat door slechts twee mannen was bezet, waarvan er een de uniform droeg van de Engelsche politiebeambten, zooals er reeds een vijftigtal te Shanghai dienst deden, alsof zij nooit iets anders dan die stad hadden gezien, en de ander, een baardig man met een ernstig, bleek gelaat, die eruit zag als een beambte in burger, met zijn bolhoedje en zijn eenvoudige, grijs colbert.

De politiebeambte bleef in de boot, om te

zorgen dat zij niet afdreef, en de man met den zwarten baard klom, als iemand die het meer gedaan heeft, langs de touwladder van een der laadboomen naar boven, liep daar over heen als een volleerd koorddanser, sprong op het dek, en vroeg aan den eersten den besten matroos den kapitein te spreken.

De man keek hem verwonderd aan, en zei toen, half lachend:

— U vraagt me nogal zoowat! De kapitein zal het eerste half uur druk werk hebben met anderen! Is het van gewicht wat u hem te zeggen hebt?

— Van zeer groot gewicht! Als ik den kapitein niet kan spreken, verzoek dan den eersten officier mij eenige oogenblikken te woord te willen staan. Ik kom naar aanleiding van de ontvluchting van John Raffles.

De houding van den matroos veranderde aanstonds, en hij zeide:

— Als u even wilt wachten, zal ik zien den eersten officier, mijnheer Shannock, even te roepen.

De matroos verdween, en de ambtenaar liep over het voordek heen en weer, met zijn hoed op den rug in zijn beide gevouwen handen, en met een mistroostige, ernstige uitdrukking op het gelaat.

Er verliepen wel tien minuten, en toen kwam de eerste officier Shannock met korte stappen aanloopen, nam den bezoeker van onder zijn ruige wenkbrauwen even op, en vroeg tamelijk kortaf:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer? Ik verzoek u, het niet al te lang te maken, want wij hebben zeer drukke conferenties.

— Wat ik te zeggen heb, en ook te vragen, mijnheer, dat kan in vijf minuten gedaan zijn! verzekerde de bezoeker. Ik ben Gordon Lay, van de Engelsche politie te Shanghai. Hier is mijn kaartje. Zie hier mijn aanstelling — mijn penning. Dit is het schip, waarvan John Raffles zes dagen geleden gevlucht is, nietwaar?

— Zoo is het, mijnheer, en het spijt mij genoeg! zeide Shannock grimmig. Het was ons plan, hem aan de politie hier uit te leveren, maar de kerel is ons te vlug af geweest.

— Dat is zeker een ernstige zaak, mijnheer, en niemand kan dat meer betreuren dan ik zelf, hernam Lay, met een beweging van moeilijk verkropte spijt. Alles was reeds voor zijn overbrenging in gereedheid gebracht, zoodra wij het draadloos bericht van zijn arrestatie vernamen en vliegmachines hebben voortdurend gekruist, in de hoop, het toestel van dien schelm den pas af te snijden. Dat is ons mislukt, maar wij

geven de hoop nog niet op. Echter was er in uw draadloos telegram ook sprake van een bedolven schat, die door een gelukkigen toevallig treffer aan den dag is gebracht. Behelst dat bericht waarheid?

— Ja, dat is zoo! Dat goud en die juweelen bevinden zich veilig in een kist in de hut van kapitein Blissham!

— Dan moet ik u verzoeken, mij dit alles ter hand te stellen, natuurlijk tegen afgifte van een reçu! hernam Lay, een boekje met geperforeerde bladzijden, waarop een formulier gedrukt stond, uit zijn jaszak halend. Ik heb in opdracht, althans dit geld en die schatten in veiligheid te brengen. Is er veel?

— Het is een heele plok, mijnheer, en ik denk haast dat de chef blij zal zijn, dat gij hem ervan af helpt! De verantwoordelijkheid rust toch al zwaar op hem, en na de vlucht van dien schavuit. . . .

— Zeer begrijpelijk, dat de bevelhebber van dit vaartuig zich dit zeer heeft aangetrokken! hernam Lay. Hij kan er echter nauwelijks zoo teleurgesteld over zijn als wij! En welk een gelukkig toeval, dat er hier, wegens den gespannen toestand, toevallig juist Engelsche politie was, die zich verder met hem had kunnen bemoeien! Nu, gedane zaken nemen geen keer en wij hebben dan tenminste een deel van zijn buit! Zoudt gij het spoedig voor mij in orde kunnen maken, mijnheer? Ik wilde de kist met den inhoud liefst dadelijk meenemen!

Shannock scheen een oogenblik te aarzelen en raadpleegde toen zijn horloge.

De Chineesche adjunct liep juist voorbij, bijna onhoorbaar op zijn dikke, vilten zolen, de handen verborgen in de wijde mouwen van zijn zijden overkleed, en die in het geheel geen aandacht scheen te schenken aan de beide mannen.

Hij werd op den voet gevolgd door een Chineeschen bediende.

In het voorbijgaan wierp hij heel even een zijdelingschen blik uit zijn zwarte oogen op den politiemann, en toen schreed hij verder over het dek, onhoorbaar, het hoofd een weinig gebukt.

Shannock zeide haastig, na een snellen blik terzijde op den Chinees te hebben geworpen.

— Ik zal de zaak zoo spoedig mogelijk in orde zien te maken, mijnheer! Daar is de adjunct van den burgemeester van de stad, en de toestand is er helaas niet naar, om die kerels al te lang te laten wachten! Wat mij betreft — ik wil u wel verklappen, dat wij heel anders zouden tewerk gaan als men mij mijn zin gaf! Een paar goede, groote granaten op de stad, en ik zou wel eens willen zien, of nog een enkele

Chinees ons schuins zou durven aankijken!

Hij salueerde, maakte rechtsomkeert, en de politiemann was weder alleen, en begon weer heen en weer te loopen, zooals zooveen. De Chineesche adjunct stond op zachten toon te praten met een adelborst, waarschijnlijk in afwachting dat het zijn beurt zou zijn om in de hut van den bevelhebber te worden toegelaten.

Er streken nogmaals tien minuten en toen kwam Shannock weer terug, thans op den voet gevolgd door twee matrozen, die niet zonder moeite, zich van elkander afhoudend doordat de een zich schrap zette met de hand tegen den schouder van den ander, een kist droegen, die blijkens hunne bewegingen vrij zwaar was.

Slechts weinigen namen er notitie van en de Chinees wierp alleen maar een korten blik op het zware voorwerp, terwijl het voorbij werd gedragen, en wendde zich dadelijk weder tot den adelborst.

Dan echter sprak hij op zachten toon met zijn bediende, die haastig over het dek liep, na zijnen heer diens zware portefeuille te hebben overhandigd, en zich vervolgens met de vlugheid van een aap liet neerzakken in de wachtende motorboot, die onmiddellijk koers zette naar de haven.

Lay had zijn reçuboekje alweer te voorschijn gehaald, schroefde zijn vulpenhouder los, vulde het formulier in, scheurde het uit het boekje, na het te hebben ondertekend, en overhandigde het aan Shannock, die het vluchtig doorlas, opvouwde en in zijn zak stak.

Een paar matrozen werden geroepen, en aan takels liet men de kist over boord zakken, tot op den bodem van de vlet, die daar beneden nog altijd lag te wachten, bewaakt door den politiemann.

Gordon Lay boog afgemeten voor den officier, klapte zijn boekje dicht, en zeide:

— Ik ben u veel dank verschuldigd, mijnheer, voor de wijze, waarop u mij ter wille is geweest. Sneller had ik het niet kunnen verlangen! Ik wensch u verder een goede reis huiswaarts toe, en ik hoop dat hier alles rustig moge blijven, en een beschieting niet zal plaats vinden ondanks uw eigen verlangens!

De officier knikte den politiemann toe, deze stapte over het dek, klom op zijn beurt naar de vlet af, die dadelijk werd afgeduwd.

Het aanhangmotortje begon vinnig te ratelen, en het bootje stooft vrij snel, ondanks de zware vracht, over het gele water van de reede voort — want tot ver in zee is de eigenaardige kleur te volgen van de Gele Rivier, aan welker monding Shanghai gelegen is.

Tenslotte verdween het in het gewirwar van talloze visschersschuiten, zoutjonken, waarvan er nog altijd eenige zijn overgebleven, die de moordende concurrentie met de stoomschepen hebben kunnen volhouden, kleine vrachtvaarders, motorbootjes van allerlei aard en bestemming, en grootere schepen, bestemd voor de vaart op de Jang-tse.

Omstreeks vijf minuten daarna kwam er een andere boot in het gezicht, grijs geschilderd, laag op het water, en met een leeuwigeweer op de voorplecht draaibaar bevestigd. Het was een groote sloep van de Engelsche havenpolitie.

Het was duidelijk, dat het vaartuig regelrecht koers zette naar de „Bellerophon” en tien minuten later reeds lag de boot langs zij en twee politiebeambten in khaki-uniform klauterden snel langs een der valreepen naar boven.

Luitenant Hobson liep juist haastig voorbij, toen zij op het dek sprongen, en de eerste riep aanstonds uit:

— Politie! Luitenant! Alles wel aan boord, hopen we? Zoudt u ons bij den kapitein kunnen brengen?

— Die heeft het op het oogenblik zeer druk, mijnheer! gaf Hobson ten antwoord. Kunt gij het mij niet zeggen — of wacht eens — daar is de eerste officier Shannock, misschien kunt u met hem praten!

Inderdaad kwam juist de eerste officier aanloopen, die een weinig verbaasd keek bij het zien van de politie-uniformen en lachend uitriep:

— Nogmaals bezoek van de politie? Beviel de eerste zending soms niet? Er mankeerde toch niets aan?

— Waaraan, mijnheer? vroeg de politieman, een inspecteur, verbaasd.

— Wel, aan den inhoud van de kist natuurlijk! hernam Shannock, nog altijd lachend.

— Als gij over een kist praat, zult gij toch waarlijk iets duidelijker moeten zijn, mijnheer! hernam de inspecteur.

— Ik bedoel natuurlijk de kist met den schat van John Raffles! Hemzelf zijn wij helaas kwijt, maar zijn bezittingen zijn, hoop ik, in veilige handen, en op dit oogenblik reeds op het hoofdbureau van politie!

— Een oogenblikje, mijnheer! zeide de inspecteur langzaam. Als ik u wel begrepen heb,

is de kist met Raffles' schat reeds naar den vasten wal gebracht?

— Natuurlijk! Waarom vraagt gij dat?

— Wel, omdat mijn collega en ik in opdracht hadden, de kist bij u te gaan aanvragen! Wij hadden haar moeten medenemen, natuurlijk tegen afgifte van een reçu!

— Dan zijt gij wat te laat, mijne heeren! hernam Shannock lachend, het reçu uit zijn zak halend, en het den inspecteur toonend. Een van uw Londensche collega's is u zeker voor geweest.

— Gordon Lay? las de inspecteur van het formulier. Wij kennen niemand van dien naam, is het wel, Wilson?

— Nooit van gehoord! bromde de ander, die wat naderbij was gekomen.

— En — maar mijn hemel — dit is volstrekt niet ons eigen formulier! Het formaat is anders, en de inhoud klopt ook niet nauwkeurig! Daar is iets gaande, mijnheer, en ik vrees een zeer sluw bedrog! Beschrijf mij den man eens, die u dit reçu gegeven heeft, en die de kist van boord heeft gehaald, als ik u verzoeken mag!

— Hij droeg burgerkleeding, hij was groot en welgebouwd, en hij droeg een tamelijk lange, goed onderhouden, gitzwarten baard.

— Wij hebben geen mannen met baarden bij het korps! riep de inspecteur ontsteld. De kleur van zijn oogen?

— Dat kan ik u niet zeggen, met zekerheid tenminste! hikkelde Shannock, die nu zeer bleek was geworden. Ik denk echter dat zij grijs waren. Hij liet mij een legitimatie zien, een aanstelling, en zijn penning!

— Die moeten vervalscht zijn geweest! schreeuwde de inspecteur vuurood van woede en drift. Neem mij niet kwalijk, mijnheer! Maar men heeft u bij den neus genomen!

Op dit oogenblik kwam de marconist haastig uit zijn hut loopen, blijkbaar uiterst opgewonden, en met een stukje papier in de handen, dat hij Shannock in de hand duwde met de woorden:

— Zooeven opgenomen en uitgewerkt, mijnheer! Het komt uit Shanghai!

En Shannock las, terwijl zijn knieën begonnen te knikken:

„John Raffles tracht altijd zijn woord te houden! Ik zeide den kapitein dat ik mijn eigendom terug wilde hebben — ik heb het terug!”

HOOFDSTUK VI.

DEN JANG-TSE OP.

Intusschen was het Raffles volstrekt niet zoo voor den wind gegaan bij zijn stoutmoedigen roof van wat hij als zijn rechtmatig eigendom beschouwde, als men zou kunnen afleiden uit dat korte, veelzeggende, radiogram!

Want toen de motorvlet zich, met de kostbare kist op den bodem, een weg gebaad had door een groot aantal op stroom liggende, op en neer kruisende, of aan den wal gemeerde jonken en andere schuiten, zag zij zich plotseling den weg afgesneden door een vrij groote boot, bemand met een achttal Chineesche soldaten, blootshoofds met den grooten, rieten hoed op den rug gebonden, en de uniformpet als een vod tusschen den bajonetskoppel gestoken.

Zij werden aangevoerd door een sergeant, die wat Engelsch bleek te spreken en die dadelijk beval, met zijn handen als een scheepsroeper om zijn mond:

— Motor afzetten, en bijdraaien!

— Wat is dat er voor een, mylord! vroeg Henderson op zachten toon, die zoo uitstekend de rol van Engelschen politieman had vervuld.

— Dat lijkt wel een beetje op een Chineeschen sergeant, James, maar ik erken dat het meer een operettechinees gelijkt!

— Hij ziet er onzindelijk en drankzuchtig uit, mylord! Wat bedoelt hij met zijn geschreeuw?

— De bedoeling is dunkt mij duidelijk, James! Hij beveelt ons om bij te draaien!

— Heeft hij daar over te zeggen?

— Dat zullen we dadelijk onderzoeken!

Raffles matigde de vaart een weinig, wendde het roer naar de met soldaten bemande boot, en zeide luid, op barschen toon:

— Hoe durf je zoiets bevelen aan een Engelsch politiebeambte, man?

— Ik durf, omdat ik zelf mijn bevelen heb! antwoordde de Chinees. En ik zeg u nog eens om bij te draaien! Wij zijn hier de meesters, bedenkt dat! Ik heb last om u aan te houden, en beslag te leggen op die kist in uw boot.

Onder normale omstandigheden zou een Chineesche sergeant het zeker nooit gewaagd hebben zoo te spreken tegen een Engelschman, en zeker niet tegen een Engelschen politiebeambte! Maar de tijden waren al sedert maanden niet meer normaal, en de zelfbewuste Chineezzen

durfdn zich heel wat aanmatigen, waaraan zij nog slechts weinige maanden tevoren niet zouden hebben gedacht.

De Engelschen waren verre in de minderheid, zij waren teruggedrongen tot een gedeelte van hun eigen concessie, die zij op het punt waren, geheel te ontruimen, en de Chineezzen, deels onder den invloed van de Sovjet-propagandisten, sloegen een zeer hoogen toon aan, en zij werden nog slechts een weinig in bedwang gehouden door de aanwezigheid van de Engelsche oorlogsbodems op de reede.

Wat Raffles aangaat — er was hem eensklaps een licht opgegaan.

Hij herinnerde zich plotseling den zwijgenden, stillen, gebogen adjunct van den burgemeester, die hem zoo sluipend voorbij was gegaan, toen hij over de kist met den schat sprak. De bediende van dien man was toen eensklaps, zonder zichtbare reden, weer verdwenen, en met de motorboot naar de haven teruggekeerd.

En wat de Chinees tot dusverre slechts in het binnenland zou hebben gewaagd, dat ondernam hij nu rustig ten aanzien van den vroeger zoo gevreesden Brit: hij trachtte hem kalmweg van zijn eigendom te berooven! Het zou natuurlijk heeten, dat Shanghai een Chineesche haven was, dat het misdrijf op Chineesch gebied was gepleegd, en dat de Chineesche autoriteiten dus den schat in bewaring zouden nemen. Maar Raffles wist slechts al te goed, wat het betekenen kon als een Chineesch overheidspersoon „iets in bewaring” neemt!

Was die kist eenmaal uit zijn handen in die van de soldaten overgegaan, of liever in die van den adjunct, dan kon hij er naar fluiten! Natuurlijk wisten die gele broeders niet, wie hij was, en zij moesten hem inderdaad voor een politiebeambte houden, maar dat veranderde al bitter weinig aan de zaak! Misschien zouden de Engelsche autoriteiten protesteeren — maar tot iets meer dan een protest zouden zij het zeker niet durven laten komen! De slimme bevelvoerders over Shanghai wisten maar al te goed, dat Amerika, Frankrijk, Duitschland en Italië nooit hun toestemming zouden willen geven tot een beschieting van Shanghai om zulk een bagatel als een kist met kostbaarheden.

Als Raffles iets overdacht, dan deed hij het vlug!

En in plaats van den gang van zijn boot te matigen, haalde hij den handle over, gaf vol gas, liet het motortje op zijn uiterste kracht draaien, en stuurde regelrecht op de boot met militairen aan, die hij aan bakboordzijde trof, juist naast het roer.

De boot kreeg een lek, zonder evenwel om te slaan, maar de schok was zoo hevig, dat alle soldaten het evenwicht verloren en een oogenblik daarna in het water lagen te spartelen.

Op hun luid geschreeuw kwamen van alle kanten booten en prauwen opdagen, en Raffles maakte van de ontstane verwarring handig gebruik om snel zijn heil te zoeken in een ordelijke aftocht.

En in zulk een druk bevaren haven als Shanghai is zooiets niet zoo heel moeilijk, want allen varen daar kris en kras door elkander, en voor de verschrikte soldaten, in hun bewegingen belemmerd door hun zware uitrusting, weer veilig aan boord van verschillende schepen waren getrokken, terwijl hun eigen boot naar den bodem zonk, was Raffles reeds den geweldig breeden zeearm opgevaren, die het vaste land van China scheidt van het groote eiland Tsung-Ming.

Deze zeearm is een tachtigtal mijlen lang, en aan het einde ervan begint de machtige stroom, de Jang-tse, welke zich in talloze bochten door bijna geheel het machtige Chineesche rijk kronkelt, en die op verscheidene plaatsen wegens de heftige stroomversnellingen geheel of gedeeltelijk onbevaarbaar is.

Een ander volk dan het Chineesche zou deze prachtige rivier reeds lang op de plaatsen waar dit noodig is, gekanaliseerd hebben — maar zoo is de Chinees nu eenmaal niet, en zoo zal hij misschien ook wel nimmer worden!

Het water waarover de sloep met den aanhangmotor nu zoo snel mogelijk voortstoot, was zoo breed, dat men den anderen oever slechts heel vaag kon onderscheiden en een tocht op dezen zeearm, waar het geducht kan spoken, was zelfs nu er weinig wind stond lang niet van gevaar ontbloot.

Er waren echter nog heel andere gevaren, welke Raffles te duchten had, en die hem tot grooten spoed aandreven.

Vijf volle dagen voor de „Bellerophon” het anker op de reede had uitgeworpen, was hij reeds, na het vallen van de duisternis, met zijn vliegmaschine neergestreken op een eenzame plek op den noordelijken, zandigen oever van de Jang-tse, waar heinde en ver geen spoor van

eenig menschelijk leven viel te bespeuren.

Die landing had plaats gehad op zeker wel vijf dagreizen van de monding der rivier, daar Raffles het niet gewaagd had, naderbij te komen met zijn vliegtuig. Ware dit ontdekt, dan zou het nieuws zich als een loopend vuurtje en met een raadselachtige snelheid hebben verspreid, totdat het ook de autoriteiten van Shanghai zou hebben bereikt, en dan zou zijn positie zeer onaangenaam zijn geworden, al was het dan ook niet zoo gemakkelijk, een gewapende macht vijf dagen reizens ver te zenden — en dan zoo, dat zij nog juist bijtijds kwam, om een vliegmaschine het opstijgen te beletten.

Het was ook niet hierom dat Raffles zich ongerust maakte — het was om de omstandigheid, dat de cylinders met saamgeperst lichtgas uitgeput begonnen te raken! Allereerst had hij zich dus met Henderson in ditzelfde bootje, dat hij een halven dag loopens verder voor zeer veel geld van een zendeling had gekocht, die te paard naar het oosten was gevlucht, en in de stad had hij een der cylinders opnieuw weten te laten vullen, en dat kostbare voorwerp bevond zich nu goed verborgen op den bodem van de motorboot.

Het was nu echter zaak, het veilig op de plaats van bestemming te brengen, en Raffles wist maar al te goed hoeveel gevaren hem daarbij konden achterhalen.

Wat het voor een geheimzinnige macht is, die een bericht in China met de snelheid van een telegram rondbrengt, ofschoon de telegraaf er nog maar zeer sporadisch voorkomt — niemand weet het, maar het is een feit, dat berichten van eenige beteekenis met ongelooflijke snelheid van het noorden naar het zuiden, van het oosten naar het westen worden overgebracht. En Raffles mocht er dus wel op rekenen, dat het bericht van den stoutmoedigen diefstal van de kist, zoowel als dat van zijn strijd met de soldaten, sneller dan hem lief kon zijn zou worden verbreed, en Chineezzen zijn nu eenmaal verzot op gemunt goud en op diamanten, onverschillig of zij tot het noorden of tot het zuiden behooren!

En weliswaar zijn de oevers van de Jang-tse hier en daar vele tientallen mijlen ver zoo goed als geheel onbewoond, maar de Chineezzen, die er dan ook woonden, die moest hij maar liever zooveel mogelijk trachten te ontwijken!

En nu liet hij nog de Engelsche politie buiten beschouwing, ofschoon hij het niet waarschijnlijk achtte, dat deze zich onder de huidige omstandigheden ver buiten Shanghai zou wagen. Iedere man was daar noodig, en het was de vraag, of de opperbevelhebber zou toestaan, dat

men een dozijn mannen detacheerde om een stoutmoedigen avonturier te achterhalen.

Dat was goed in een land als Engeland, maar dat werd bijna een Don Quichoterie in een onmetelijk rijk als China, waar op dat oogenblik noordelijken en zuidelijken elkander naar de keel vlogen!

Neen, Raffles wist, dat hij van zijn eigen landgenooten thans minder te vreezen zou hebben dan van de roofzuchtige Chineezers langs de oevers.

Ook boezemde het lot van Brand hem ongerustheid in!

Natuurlijk was de vliegmaschine zoo goed mogelijk verborgen op een plek, waar nooit iemand een voet scheen te zetten, maar toch — wat kon het toeval al niet utruchten! Gewapende jonken zouden misschien voorbij komen drijven, rivierbooten konden in de buurt patrouilleeren, ja zelfs konden de noordelijken wel eens in de onmiddellijke nabijheid een vlotbrug over de rivier willen slaan! Dan had men zwervende troepen, die achter het leger aantrokken, de hyena's van het slagveld, en meer te duchten dan die viervoetige roofdieren!

Brand had uitdrukkelijk in opdracht gekregen, zich in geen geval te verzetten, tenzij het was om zijn leven te verdedigen, maar het zou al erg genoeg zijn, als de vliegmaschine in handen viel van de Chineezers.

Dit alles zou wel voldoende zijn om te verklaren dat Raffles zooveel mogelijk haast maakte. Eigenlijk had hij Brand in het geheel niet in den steek willen laten, maar deze had er zelf op aangedrongen, bij de machine achter te blijven, om haar tenminste tegen de roofdieren te kunnen beschermen.

Dan was er nog een andere zaak, die niet zonder bedenking was — en dat was het vraagstuk van de benzine!

Raffles had zich van een zoo ruim mogelijken voorraad voorzien, maar het was een lange tocht, en ongelukkigerwijze was er bij de botsing een van de groote bussen van de voorbank gevallen, en overboord gegaan!

Dat was zeer noodlottig, en Raffles vroeg zich af, wat hij doen moest, indien de voorraad eens niet zou strekken om de plek te bereiken, waar Brand zich met de vliegmaschine verscholen hield!

Langs den oever zou hij waarschijnlijk vruchteloos zoeken naar die kostbare brandstof, die wel overal door de troepen in beslag zou zijn genomen.

Kon hij maar een auto krijgen! Maar zulke voertuigen bestonden er eenvoudig niet meer, —

zij waren allen in beslag genomen door de generale staven, soms met, en in de meeste gevallen zonder eenige schadevergoeding.

Want Raffles wist dat er langs den zuidelijken oever van de rivier een weg liep, die over een lengte van eenige honderden mijlen zeer goed bruikbaar was, en die hij dan ook zeker gebruikt zou hebben, als hij maar een voertuig tot zijn beschikking had gehad.

Thans kon hij niets anders doen dan trachten, zoover mogelijk te komen met deze sloep, en op zijn goed gesternte te vertrouwen.

De aanhangmotor hield zich uitstekend, en werkte naar behooren, en de boot gleed snel over het gele, drabbige water.

De uren verstreken, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed, en toen de avond viel, toen wist Raffles ook, dat hij althans van de zijde der Engelschen weinig of niets meer te vreezen had. Naar het scheen waagde de politie het niet, haar getalsterkte in de haven te verminderen, door een boot met agenten de rivier op te zenden.

Trouwens, welke politieman zou het in de gedachte krijgen, dat die beide Engelschen de stoutmoedigheid zoover zouden drijven, in een vijandelijk land de Jang-tse op te varen! Ieder oogenblik kon er een botsing tusschen noordelijken en zuidelijken plaats vinden, en dan zou er weinig overblijven van degenen, die zich tusschen de kaken van den nijptang zouden bevinden.

Toen de duisternis viel, hadden zij reeds een flink eind afgelegd, want Raffles liet met opzet de kleine boot op haar grootste snelheid loopen, begeerig als hij was, zoo spoedig mogelijk de plek te bereiken, waar hij Brand had achtergelaten. Natuurlijk kon die snelheid alleen maar bereikt worden ten koste van meer brandstof — maar zij woog het zwaarste, en hieraan moest alles worden opgeofferd.

En zelfs des nachts voer Raffles heel voorzichtig verder, daar hij geen tijd wilde verliezen met stilzweigen. Beurt om beurt sliepen de beide opvarenden eenige uren.

Des morgens, bij het opgaan van de zon, aten zij iets van den meegenomen voorraad, die waarlijk niet al te groot was, en zagen hun wapens na, want zij kwamen nu aan een gedeelte van de rivier, die in alle tijden berucht was geweest om de woestheid van de oeverbevolking.

Op den bodem van de boot waren twee uitstekende geweren verborgen geweest en daarvoor was voldoende munitie. Bovendien hadden ze ieder hun revolver, en Henderson had nog, in zijn hoedanigheid van Engelsch politieagent,

een soort van hartsvanger in een scheede op de linkerheup.

De boot gleed vrij snel langs een paar gehuchten, gedeeltelijk op palen in het water gebouwd, en waar de visschersbevolking den vreemdelingen allesbehalve vriendschappelijk gezind was.

Er werden dan ook dreigende kreten geuit, er werd zelfs met steenen naar het bootje geworpen, maar verder gingen de vijandelijkheden niet. Toch stapten er eenigen in hunne prauwen, maar die waren lang niet zoo snel als het kittige aanhangmotortje!

En Raffles was verheugd, dat hij niet van een vuurwapen gebruik behoeft te maken, tegenover lieden, die nog slechts, zooals duizenden jaren te voren, met pijl en boog en werpspies gewapend waren, met welk laatste voorwerp zij met groote nauwkeurigheid de groote visschen, een soort van reuzensnoeken, wisten de harpoeeneeren, die zij des avonds jaagden bij het licht van toortsen, voor op in hun prauwen geplant, en waarvan het schijnsel de nieuwsgierige visschen naar de oppervlakte van het water lokte.

En dan breidden zich weer de vlakke oevers uit, nu en dan onderbroken door dicht ineengegroeiide bosschen, waar het niet mogelijk scheen, zich een weg te banen.

En dan te bedenken dat op nauwelijks tachtig mijlen meer naar het zuiden, de spoorlijn liep, die beschaving moest brengen! Wat was er niet te maken van dit prachtige land, met zijn onuitputtelijke bodemrijkdommen, zijn breede rivieren, als het eens bewoond ware door een volk, dat niet onverschillig was geworden door een onderdrukking van duizenden jaren door keizers, hovelingen, mandarijnen en roofzuchtige landbestuurders.

Tegen het middaguur versmalde de rivier zich plotseling, de oevers naderden elkander tot op een zestigtal meters, zij waren rotsachtig en ongelijk en hier vormde zich dan ook een van die gevaarlijke stroomversnellingen, die zeer veel eischen van de stuurmanskunst der prauwenkapiteins.

Diezelfde versnellingen waren Raffles en Henderson een week te voren gepasseerd, maar toen in tegengestelde richting, en Raffles vroeg zich af, hoe het mogelijk zou zijn, het kleine bootje over en tusschen de rotsen heen te krijgen, tegen een soort van waterval op, met een verval van wel drie meter, al strekte die zich dan ook uit over een lengte van minstens honderd meter.

Het water kookte en schuimde, en reeds op tweehonderd meter voor de versnelling had het aanhangmotortje de grootste moeite, de jol verder voort te stuwen.

En nog weer twintig meter verder bemerkte Raffles, dat de schroef wel hard draaide, maar dat de boot onbeweeglijk op dezelfde plek bleef liggen, geen centimeter vooruit kwam, en hij kon dus niets anders doen dan haar naar den oever te sturen.

Toen zij stillagen, en luisterden naar het gepraas van de stroomversnelling, fronste Raffles de wenkbrauwen, en zeide:

— En zoo krijgen wij er nog twee, voor wij de plek bereikt hebben waar mijnheer Brand zich ophoudt, James!

— Hoe komen wij er overheen, mylord? Het lijkt me onmogelijk, met ons motortje van vier paardenkrachten de boot tegen den krachtigen stroom op te krijgen!

— Het is ook onmogelijk, James! antwoordde Raffles. En toch moeten wij verder, tot iederen prijs! Wie weet rekenen onze achtervolgers er wel op, dat wij toch onmogelijk verder zullen komen, en dat zij ons hier zullen kunnen vangen als muizen in de val.

Henderson had om zich heen gezien, alsof hij naar hulp zocht, en riep toen plotseling op levendigen toon:

— Heb ik niet ergens gelezen, mylord, dat de prauwen tegen deze soort versnellingen worden opgetrokken, door koelies — door slepers?

— Zoo geschiedt het ook, James. Maar daarvoor zijn driehonderd krachtige mannen noodig, die allen aan een takel van bamboe trekken!

— Daarentegen zijn die prauwen ook heel wat gooter en zwaarder dan ons bootje, mylord! Wilt gij mij toestaan, dat ik het eens beproef? Als het mij niet gelukt, kunnen wij immers altijd de zaak weer ongedaan maken?

— Dat is nog de vraag, James! zeide Raffles hoofdschuddend. Maar in ieder geval — beproefd kan het worden! Wij zullen samen het bootje trekken!

— Neem mij niet kwalijk, mylord — maar dat is nu juist onmogelijk! Een van ons zal het bootje toch moeten besturen, want ik geloof, dat die versnelling vol klippen zit!

— Je hebt gelijk, James! Welnu, laat het ons toch beproeven! Ik zal de boot blijven besturen, en zooveel mogelijk meehelpen met den motor, daar waar het water diep genoeg is.

Onmiddellijk werd alles in gereedheid gebracht voor het stoutmoedige plan. Er bevond zich onder het kastje in de voorplecht een stevige lijn, bijna veertig meter lang, en het einde daarvan werd nu vastgemaakt aan een sterken ring op den voorstevan. En vervolgens werd, op aanraden van Henderson, de zware kist aan land gebracht, die een aanzienlijk dood gewicht

vormde, en die dus beter eerst naar gene zijde van de versnelling kon worden gebracht. Vrees voor diefstal behoefde niet te bestaan, want niemand vertoonde zich, zoover het oog reikte.

Bevrijd van het zware gewicht van Henderson en van de kist kon Raffles de sloep met behulp van het motortje nog bijna honderd meter verder krijgen, maar toen was hij verplicht, het vaartuigje opnieuw bij den oever aan te leggen, want de stroom werd te sterk.

Henderson nam de kist op zijn stevigen nek, en droeg ze tot voorbij de versnelling. Daarop keerde hij terug, Raffles wierp hem de lijn toe, de reus ontrolde ze, sloeg ze over zijn schouder, na dien eerst beschermd te hebben door zijn opgerolde jas, en zette zich schrap.

De jol kwam in beweging, en langzaam, heel langzaam, terwijl het zweet Henderson van het gelaat gutste, kroop de jol als het ware tegen de golven op, terwijl Raffles haar vrij hield van de klippen rondom.

Hij zocht de veiligste plekken, de beste doorgangen, en nu en dan kon het motortje even meehelpen.

De overtocht duurde niet minder dan een vol uur, maar eindelijk lag de versnelling weder achter hen en konden zij uitrusten en wat van de scheepsbesluit en de vruchten eten. Raffles keek Henderson eens aan, en zeide:

— Je hebt bijna te veel van je krachten gevegd, James! Ik zal dat niet meer toestaan, want de volgende versnellingen zijn nog veel breeder! Wij zullen gaan zoover wij komen met het bootje, en dan moeten wij er iets op zien te vinden, om den verderen tocht langs den oever te doen. Laten wij ons weer inschepen!

En de tocht werd voortgezet, ook dien nacht, en ongeveer in het midden van den volgenden dag bereikten zij de tweede versnelling. En er behoefde niet beraadslaagd te worden over de mogelijkheid, ook hier de boot weder te trekken, want het bleek, dat de benzine tot den laatsten druppel was opgebruikt.

En zij waren nog twee dagreizen verwijderd van de plek waar zich de vliegmaschine bevond!

Raffles gaf echter den moed niet op, maar ging uit op onderzoek, en na een vol uur, toen Henderson zich zeer ongerust begon te maken, zag hij Raffles terugkeeren met een Chinees, die een met twee sterke ossen bespannen kar bestuurde.

— Het is duur geweest, James, maar het is afdoende! zeide Raffles glimlachend. Vlug de kist op de kar, en dan verder gegaan!

— Maar wij moeten immers juist aan den overkant van de rivier zijn, mylord, riep de reus uit.

— Wij zullen verderop wel een doorwaadbare plaats, of een middel vinden om den stroom over te steken! De hoofdzaak is, dat wij verder komen.

— Gaat deze kerel met ons mee, mylord?

— Ja, Henderson, ik heb den wagen en de ossen slechts van hem gehuurd voor vijftig dollar per dag!

— Daar zal hij ook geen geluk van hebben, die inhalige schavuit, mylord! gromde Henderson, terwijl hij de kist op de kar tilde.

En de tocht ging weer verder, de kar hotste uren achtereen over den ongelijken weg, dan werd er rust genomen, gegeten en geslapen, en eindelijk, eindelijk herkende Raffles de omgeving, en wist hij, dat hij nog hoogstens een uur rijdens verwijderd was van de plek waar de vliegmaschine hem wachtte!

Na nog een half uur rijdens hielden zij stil. Hier woonde een veerman, zeide de boer, die bereid zou zijn, hen over te brengen.

Het was tegen het vallen van den avond. De zon scheen over het water en zou zich aanstonds gaan verschuilen achter de toppen der lage bergen in het westen. En opeens gaf Henderson een schreeuw, die door den kijker den anderen oever had onderzocht.

— Wat is er, James? vroeg Raffles, die juist den Chineeschen boer het zijne betaalde.

— Wel, mylord, er is, dat de geheele oever, een mijl verder stroomopwaarts, om zoo te zeggen leeft van soldaten! En zij zijn juist op de plek waar wij de vliegmaschine hebben achtergelaten!

HOOFDSTUK VII.

TUSSCHEN TWEE VUREN.

Raffles had zwijgend den kijker uit de handen van Henderson genomen, bracht hem voor het oog, en tuurde er aandachtig door.

De reus had maar al te goed gezien. De tegenoverliggende oever van de rivier krioelde als het ware van soldaten in khaki, met platte

petten van Engelsch model, witte slobkousen en de meesten met ransels op den rug, waarop dan weder de groote zonnehoed van fijn gevlochten riet was bevestigd.

Zij bedekten de hellingen der lage heuvels, waar een groot aantal tenten te zien was en men kon hen zien in de steeds dichter wordende schaduw van de uitgestrekte bosschen, die hier en daar bijna het water raakten.

Ja, het was op een van de open plekken, door dat bosch gelaten, dat de trouwe vliegmaschine was gedaald, en Raffles kreeg een steek in zijn hart, bij de overdenking, dat het prachtige toestel zich nu misschien in handen van de Chineesche soldaten zou bevinden. Het waren blijkbaar noordelijke troepen, misschien was er een gevecht op komst, en Raffles meende aan sommige toebereidselen te zien, dat de soldaten zich gereed maakten, met behulp van pontons over de rivier te trekken. Hij zag althans op den zandigen oever naast elkander de zwarte, gelijkvormige gedaanten der pontonschuiten, en daarnaast groote stapels geteerde planken en dwarsliggers.

Hij liet langzaam den kijker zakken en toen zeide hij op vasten toon:

— Wij moeten tot iederen prijs oversteken, Henderson, en dat zoo spoedig mogelijk, maar niet op de gewone plek van het veer! Want dan zouden wij gezien worden! Wij zullen den veerman verzoeken, ons een eind verder stroomafwaarts over te zetten — of te wachten tot de duisternis nog wat meer is gevallen, maar het eerste plan lijkt mij beter! Wij moeten zien wat daar gaande is, en in welken toestand mijnheer Brand zich bevindt.

— Zouden zij onze machine vernield hebben, mylord? vroeg Henderson, wiens stem bij die gedachte beefde.

— Dat zou ik niet denken, James! De aanvoeders der noordelijken zijn geen onbeschaafde lieden, en zij zullen niet zoo dwaas zijn, een kostbaar aanvals- en verdedigingsmiddel, dat het toeval in hun handen deed vallen, te vernielen.

Raffles had nu den Chineeschen boer het zijne gegeven, die hem met zijn kleine, scheefgeplaatste oogjes, op een eigenaardige wijze stond aan te kijken, als begreep hij zeer goed in welk een gevaarlijken toestand die gehate vreemdeling zich bevond. De kist stond veilig aan den oever, en de veerman was zooeven uit zijn huisje gekomen, begeerig om ook iets te verdienen aan die blijkbaar zeer rijke Engelschen.

Raffles sprak dadelijk met den man in zijn eigen taal, en deze was bereid, eenige honder-

den meters verder stroomafwaarts, waar de rivier juist een bocht beschreef, de twee reizigers met hun bagage over te zetten.

De kist werd op den bodem van de prauw gezet, de beide mannen scheepten zich in, zonder zich verder om den eigenaar van den ossenwagen te bekommeren, die zich reeds gereed scheen te maken om terug te keeren, en de veerman greep zijn langen vaarboom, die hij met groote behendigheid hanteerde, de touwen van rottan werden losgeworpen, en de prauw dreef vrij snel den stroom af, tot voorbij de bocht, en daar begon de Chinees met behulp van den langen vaarboom de prauw naar de overzijde te duwen, en Henderson moest de kracht en de behendigheid van dien kleinen man bewonderen, want de stroom was sterk, en het lange bamboe kromde gevaarlijk, als hij het op den bodem steunde, en hij er zich schrap tegen zette.

Binnen tien minuten was de overzijde echter veilig bereikt, de kist werd aan land gebracht, de veerman kreeg zijn loon, en boomde dadelijk zijn prauw weer terug.

De plek waar de beide Engelschen door den Chinees aan land waren gebracht was vrij dicht begroeid, en rotsachtig.

En vlug zochten zij, nadat de veerman uit het oog was, naar een geschikte plek, om er voorloopig de kostbare kist te kunnen verbergen.

Zij hadden zulk een plek vrij spoedig tusschen eenige zware rostblokken in, en nadat zij wat struikgewas over de opening hadden gelegd, was de schuilplaats niet zoo gemakkelijk te ontdekken, tenzij men er met opzet naar ging zoeken.

Niemand had hen echter gezien, want de streek was volkomen verlaten, hetgeen niet zoo verwonderlijk was bij de nadering van vijandelijke troepen.

Nu zij geheel vrij in hun bewegingen waren, begaven Raffles en Henderson zich aanstonds op weg, hunne geweren achterlatende, die hun slechts van zeer weinig nut zouden kunnen zijn, en hen alleen maar in hunne bewegingen zouden kunnen belemmeren.

Aanvankelijk konden zij vrij snel voortloopen, langs een gebaad pad, maar toen zij in het gezicht kwamen van het kamp der noordelijken, moesten zij zich in acht nemen, opdat zij niet gezien zouden worden.

De zon was nog steeds niet geheel verdwenen en het zou nog minstens een half uur licht genoeg blijven, om er goed bij te kunnen zien.

De beide mannen hadden echter het voordeel, dat zij zich een weg konden banen door een vrij uitgestrekt bosch van laag kreupelhout, maar aan het einde daarvan gekomen, stonden zij plot-

seling stil, elkander bij den arm grijpend, want tegelijkertijd hadden zij de twee Chineesche soldaten gezien, die daar langzaam heen en weer liepen aan den zoom van het boschje, met het geweer op den schouder.

Het was natuurlijk een vooruitgeschoven post, die zorg moest dragen, dat het kamp der noordelijken niet onverhoeds zou worden overvallen door een vijandelijke afdeeling.

Daaromtrent schenen de beide schildwachts echter al heel gerust te zijn, waarschijnlijk oordeelende, dat een legermacht maar niet zoo plotseling uit den grond oprijst, en haar nadering van verre kenbaar maakt.

Intusschen vormden die beide Chineesche soldaten een hinderpaal, die tot iederen prijs uit den weg moest worden geruimd, indien de beide mannen inderdaad hun stoutmoedig plan wilden doorzetten, en wilden zien, wat er van Brand en van de vliegmaschine was terecht gekomen.

Raffles en Henderson hadden zich als bij onderlinge afspraak gebukt, en kropen nu zoover zij konden, tot aan den zoom van het kreupelbosch. Zij hadden nu het uitzicht over de vlakke, met hoog gras begroeid, hier en daar afgewisseld door kreupelhout, en aan het andere einde daarvan verreesen de honderden tenten der noordelijken, die zich wel heel veilig moesten achten in hun stelling aan den rivieroever en klaarblijkelijk niet verwachtten, spoedig te worden gestoord door den tegenstander.

Als er gehandeld moest worden — dan moest het zeer snel geschieden!

En Raffles aarzelde dan ook niet, maar fluisterde Henderson toe:

— Jij neemt dien langen kerel voor je rekening, ik den andere. Wij moeten hen met den eersten slag kunnen neerslaan, anders zouden zij hun geweer afschieten, en alles zou verloren zijn. Maar denk erom — die lieden hebben ons niet het minste kwaad gedaan, en ik wil niet dat zij gedood zullen worden! Kom vlug mee — zij staan juist met hun rug naar ons toe!

De beide schildwachts stonden inderdaad met elkander te praten op zachten toon, ofschoon dat zeker wel verboden zou zijn, en met het geweer aan den voet.

Onhoorbaar kropen de beide mannen op hen toe, plotseling rezen zij als spookverschijningen achter hen op. Op het geritsel van de bladeren wendden de Chineezzen zich tegelijkertijd om, maar het was te laat voor hen om nog iets te kunnen verrichten, want twee verschrikkelijke vuistslagen velden hen tegelijk neer, en in een oogwenk waren zij van hunne uniformen ontdaan en op een veiligen afstand van elkander

stevig aan een boom vastgebonden, zoodat zij geen vinger konden verroeren.

Niet zonder moeite wrong Henderson zich in de kapotjas van den langsten soldaat, maar het ging toch, hij zette zich de pet op het hoofd, maar toen kwam Raffles hoofdschuddend op hem toe en verklaarde glimlachend:

— Je ziet er nog wel wat al te Londensch uit, vriend James, en het is een geluk, dat ik mij te Shanghai de noodige zaken heb verschaft, die onmisbaar waren voor onze kleine komedie aan boord van de „Bellerophon”. Hier heb ik de doos met schmink! Kniel vlug neer, ik zal je gelaatskleur wat veranderen, en hier heb ik een mooi, geel tintje! Dat maakt al heel iets anders van je! Nu trek ik met behulp van twee pleisters, je wenkbrauwen aan het einde sterk op, ik maak ze koolzwart, ik trek een lijn over je oogharen! Nu een kort, borstelig kneveltje onder je neus, stevig vastgeplakt met wat mastiek, en ik moet zeggen dat ik nooit zulk een prachtige Chinees heb gezien!

De niet weinig ijdele Henderson bekeek zich met afgrijzen in het zakspiegeltje, dat hem nooit verliet, en nu veranderde Raffles met behulp van dit kleine voorwerp en den inhoud van de schminkdoos haastig en handig zijn eigen uiterlijk. Uiteraard was dit alles een weinig primitief, en het kon niet worden vergeleken met de meesterwerken van Raffles' vermomningskunst in steden als Londen of Parijs, maar het zou voor het doel waarschijnlijk ruimschoots voldoende zijn.

— En nu geef je geen kik, James, vergeet dat vooral niet. Want bedenk dat je geen Chineesch kent, en dat je ons beiden onmiddellijk zou ver raden, als je je mond opendeel. Mocht iemand je iets vragen, dan heet het dat je vreeselijk heesch bent, maar ik denk niet dat je in aanraking zult komen met een van die lieden. En nu voorwaarts en dicht bij mij gebleven. De schemering begint reeds te vallen en over een kwartier zal het geheel donker zijn! Hier, neem dit geweer! Het zou misschien argwaan baren, als men ons ongewapend zag!

— Zou het geladen zijn, mylord?

— Dat is het heel zeker, maar je mag er geen gebruik van maken, tenzij het is om je leven te verdedigen! Blijf vlak bij mij.

De beide mannen namen het geweer onder den arm, met de bajonet naar beneden gekeerd, en begaven zich in de richting van het kamp.

En toen zij onder de eerste rijen boomen waren doorgestaan, hadden zij bijna een kreet van vreugde geslaakt, want daar, op een groote, open plek, en blijkbaar geheel onbeschadigd,

rustte de Duivel der Lucht, de prachtige vliegmaschine van Raffles.

Het toestel werd bewaakt door een viertal soldaten.

Maar van Brand was geen spoor te zien! Zou hij de vlucht hebben genomen? Of zou men hem thans ergens gevangen houden? Zou men hem misschien willen dwingen, zijn diensten als vlieger te bewijzen aan de noordelijken? Had hij dit wellicht geweigerd, en zou men hem op staanden voet gefusilleerd hebben om die weigering?

Raffles wilde tot iederen prijs zekerheid.

Hij boog zich naar Henderson toe en fluisterde hem in:

— Blijf hier op mij wachten, James, houd je hier verscholen, en verroer je niet van de plek, wat er ook gebeure. Het is zeer weinig waarschijnlijk, dat hier in dit dichte kreupelhout Chineezzen zullen komen opdagen. Ik zou niet weten wat ze hier te zoeken zouden kunnen hebben. Komen er echter....

— Dan rijg ik hen dadelijk aan mijn bajonet, mylord! fluisterde Henderson grijnslachend.

— Dat zul je wel laten! Je kunt je vergenoegen, hen een tik met de kolf van je geweer te geven, zoodat zij stil zijn! Ik denk echter niet, dat je in die noodzakelijkheid zult komen! Ik spreek genoeg Chineesch om mij eruit te redden en ik wil gaan onderzoeken waar mijnheer Brand is. En al duurt het een uur, twee uur — je wacht tot ik hier bij je terugkeer!

— Ik zal wachten, mylord!

Raffles drukte den braven reus in de duisternis de hand, en toen begaf hij zich, het gevaar niet achtend, stoutmoedig tusschen de vele tenten, die waren opgezet op de groote open plek, en onder het geboomte, hetwelk die soort van weide omringde.

Hij ging eenige soldaten voorbij, die zelfs niet naar hem omzagen, twee malen een hooger geplaatste officier, voor wien hij salueerde, klaar om met de linkervuist den man neer te slaan bij het eerste teeken van wantrouwen, en er was nog geen kwartier verlopen, of hij stond eensklaps stil, terwijl een warm gevoel van vreugde hem doorstroomde, want daar zat Brand op zijn doode gemak voor een tent gehurkt, met zijn pijp tusschen de lippen en rookte rustig en volkomen bedaard!

Niet ver van hem af stonden twee Chineesche soldaten met het geweer aan den voet, de bajonet op den loop geschroefd, en onbeweeglijk als standbeelden.

Onder het voortloopen gaf Raffles het bekende sein, het fluiten nabootsend van den

merel, en heel, heel even zag hij het lichaam van Brand in verrassing en onbedwingbare vreugde opschokken. Maar de jongeman wist zich te beheerschen, en draaide zich zelfs niet om.

Brand zat met zijn rug tegen een der tentpaaltjes, en Raffles liep nog wat verder en tikte, schijnbaar zonder eenige bedoeling, met zijn vinger in morse-teekens op de strakgespannen tentlijn, zoodat Brand het moest voelen:

„Hier ben ik. Zeg dat je genegen bent, de vliegmaschine te demonstreeren. Er zullen natuurlijk gewapende officieren met je meegaan, maar dat hindert niet. Doe het nu aanstonds. Er is nog genoeg licht.”

Brand knikte onmerkbaar met het hoofd, ten teeken dat hij het begrepen had, en de zoogenaamde Chineesche soldaat slenterde verder....

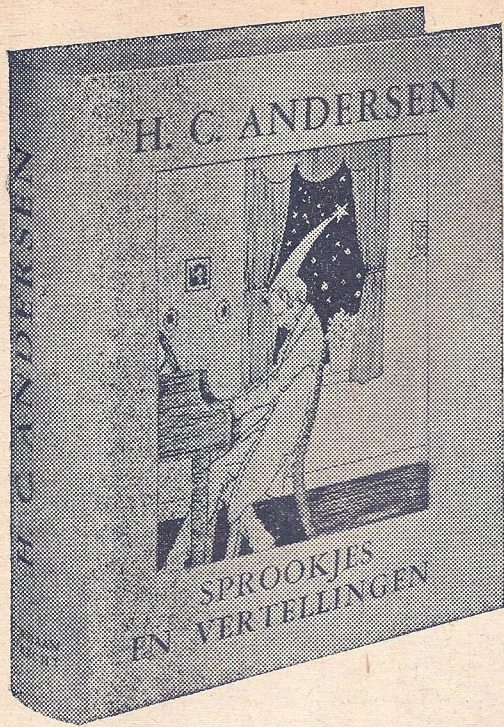
Nog geen tien minuten later waren vele rappe handen bezig met het opruimen van de tenten, die in den weg stonden op de open plek, anderen weer rolden de vliegmaschine tot aan het begin van het weiland, uitstekend geschikt om er op te stijgen, en een kleine gedaante, met een wit sporthemd, klauterde in het toestel, op den voet gevolgd door twee Chineesche officieren, met de revolver in den gordel, en die natuurlijk van plan waren, hem geen oogenblik uit het oog te verliezen. Aan de kenteekenen op hun uniform was het te zien, dat zij tot het korps vliegers behoorden.

Met deze machine hadden zij echter blijkbaar nog geen weg geweten.

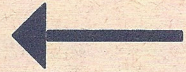
De schroef begon te draaien, met groote heftigheid, en de Chineesche soldaten, die het toestel hadden vastgehouden, stoven verschrikt achteruit — op twee na, die zich uit alle macht aan den reuzenvogel vastklemden — en een paar seconden later met hem de lucht ingingen!

Raffles liet een schallend lachje hooren, terwijl hij onmiddellijk aanviel op den officier die schuin achter Brand zat en er ontstond daar boven in de lucht een korte worsteling, die al zeer spoedig beslist werd in het voordeel der beide stoutmoedige redders, die van de duisternis gebruik hadden gemaakt, om de machine dicht te naderen bij de opstijging en er zich aan vast te klampen!

Tien minuten daarna steeg de Duivel der Lucht opnieuw op, na te zijn geland in de onmiddellijke nabijheid van de kostbare kist, maar thans bevrijd van het gewicht der beide ongewenschte Chineesche passagiers — die plaats hadden moeten maken voor de kostbare kist, die dan nu toch eindelijk zijn ware bestemming tegemoet ging!

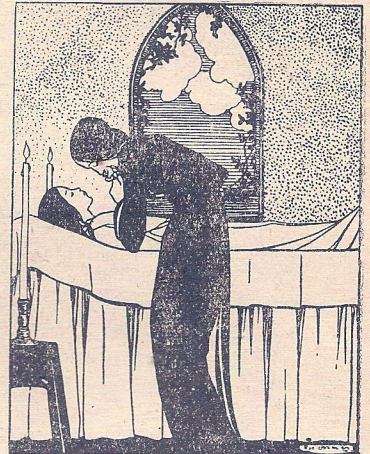
GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

Andersen's werk is onvergankelijk; de groote wijsheid daarvan is van alle tijden, voor oud en jong; geslacht op geslacht wordt er onverminderd door geboeid!

Een ieder kent Andersen als een boeiend verteller. Velen hebben enkele van diens sprookjes en vertellingen gelezen, verspreid in uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitgegeven, goedkope editie, gebonden in fraaien luxen stempelband met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maandelijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's Sprookjes goedkope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de te maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.

(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:.....

ADRES:

